

ĮSŪNYSTĖ ³

 . . . -roli Nevilai. Labas rytas, klase. Mes labai džiaugiamės vėl sugrižę ir galėdami pasveikinti jus šiuo visa apimančiu Viešpaties Jėzaus Vardu. Tikimės, kad jūs turėjote puikią savaitę Jo šlovinime ir palaiminimuose.

² Tik atėjęs ši rytą, aš susitikau ten su berniuku ir jis padovanojo man dekoratyvinę lėkštutę su Angelu sergėtoju, saugančiu du mažus vaikus. Ir aš nežinojau, kad tai buvo Deltonas, Deltono berniukas.

³ Ir čia prieš kelias savaites, ar keletą. . . Maždaug prieš dvi savaites, buvo tėvas, krikščionis tėvas, paprašė už savo paauglę dukterį, kuri dar nebuvo krikščionė, kol jis stovėjo maldos eilėje. Ir Šventoji Dvasia pasakė: „Aš—Aš duodu tau tavo vaiką“. Ir štai ji šiandien ryte čia, išgelbėta ir krikštyta Viešpaties Jėzaus Vardu, sėdi ant pakilos, tiksliai kaip Šventoji Dvasia ir pasakė. Ir visi kiti vaikai sėdi aplink. Aš žinau, kad Deltonų šeima yra laiminga.

⁴ Matote ten ponią, už kurios kūdikį jie meldėsi praėjusi sekmadienį, galvojome, kad jis mirs. Matau, kad ši rytą jis vis dar su mumis, ir mes labai džiaugiamės tuo, sese. Jie manė, kad tai raumenų distrofija, bet jos nebuvo. Taigi mes esame labai dėkingi.

⁵ Matau visus mūsų gerus draugus. Pamenu, šis vyras čia, kartą atėjo pas mane asmeniškam pokalbiui, manau tai buvo Čitakvoje. Aš pusryčiau su jumis, jūsų žmona ir vaikais, manau, kad . . . ar su jumis ir jūsų žmona, taip, ar taip pat su vaikais. [Brolis sako: „Midltaune“—Red.] Midltaune, prie . . . Bet mes visi . . . Aš pamiršau tą pavadinimą, taigi aš tiesiog vadinu tai Četakva. Taip, pone. Daug mano gerų draugų.

⁶ Brolis Čarlis Koksas ir sesuo Nelli, štai ten, kurie man buvo kaip antri namai, ir ne kas kita, bet jūs galėtumėte būti mano paties vaikai. Aš nuvykstu ten, ir tai kur aš daugiausia praleidžiu laiko poilsui - būtent ten. Jis yra geriausias voverių medžiotojas Kentukyje, kai aš - Indianoje. Ir taigi Indianoje. . . Ir Čarli, aš sakau tau, aš tiesiog ilgiuosi, jaučiuosi siaubingai, lyg turėčiau pagauti keletą tų karpių ar dryžuotų ešerių, prieš man ten pradedant. Aš tiesiog tikrai jaučiu, kad galėčiau daug atlaikyti.

⁷ Brolis Parnell. . . Par- . . . Parnett, iš Lou- . . . Pietų Karolinos. Ir brolis. . . Na, tiesiog tiek daug įvairių žmonių čia, iš įvairių vietų, kurie ši rytą atvyko mūsų aplankyti.

⁸ Jūs žinote, pas mus čia nėra nuolatinės narystės. Mes tiesiog turime bendravimą vienas su kitu, tuo metu kai Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus Kraujas, apvalo mus nuo visokios neteisybės.

⁹ Taigi, mes turime puikius mokymus, tiesiog šlovingus. Ir mes, bent jau aš. . . žinau, kad man tai patinka, ir žinau, kad visiems jums taip pat patinka. Aš kartais pradedu ir per visą dieną kalbu apie tai arba skaitau apie tai, aš paimu maždaug dvi eilutes ir pradedu per visą Raštą ir, pirmas dalykas, žinote, aš jau praėjau nuo Pradžios iki Apreiškimo, ir pabaigos nematyti.

¹⁰ Ir, žinote, aš norėčiau skirti laiko, kad mes galėtume—mes galėtume paimti Knygą Hebrajams, ir paimti tiesiog kaip. . . Na, kai ateina voverių sezonas, pavyzdžiui rugsė-. . . apie spa-. . . rugpjūtį, žinote, ir tęsti, kol neateis laikas vykti į užsienį, tiesiog kiekvieną vakarą - Knygą Hebrajams arba Išėjimo Knygą. Kaip Dievas, Išėjime, išveda Savo tautą iš Egipto - išėjimas! Labai puikus provaizdis to, kaip mes dabar ruošiamės mūsų išėjimui. Tai, o, tai toks nuostabus dalykas. Visas Raštas tiesiog tarpusavyje susijęs, ir tai vienas didžiulis Pasakojimas.

¹¹ Taigi, ši rytą mes—mes vis dar esame Knygoje. . . Mes ruošiamės paimti pirmus tris Efeziečių Knygos skyrius. Pauliaus laišką efeziečiams Efeze, bandant poziciškai paskirstyti bažnyčia. Ir prieš mums prieinant prie jo, ar mes nepaskirtume tiesiog keletą minučių maldai, tiesiog prieš mums pradėdant.

¹² O Viešpatie, mūsų Dieve, mes dabar ateiname Tavo Akivaizdon, tokie neverti, kokie mes esame, tačiau mes žinome, kad ten laukia Kraujo Auka, kuri apvalo mus nuo visos nešvaros ir pristato mus prieš Tėvą, nepriekaištingus, be kaltės. Ne dėl to, kad galėtume kažką padaryti ir užsitarnauti tai. Bet kadangi Jėzus padarė tai dėl mūsų, mes nuolankiai lenkiamės prieš Jo Buvimą ir Jo Vardą, prašydami, kad Tu ši rytą siustum pas mus Šventąją Dvasią. Ir kadangi aš nesu teologas ir nežinau kaip tvarkingai išdėstyti Raštą, bet tiesiog esu uždegtas ir dėkingas tam Šventosios Dvasios jausmui, kai Ji juda per mano esybę, tegul Ji palaimina mus visus drauge, kai mes skaitome Tavąjį užrašytą Žodį, kad Jis taptų mums Amžinuoju Gyvenimu. Suteik tai, Tėve. Mes prašome to Jėzaus Vardu ir dėl Jėzaus. Amen.

¹³ Taigi, pirma, aš čia galbūt pasakysiu, jeigu aš kažkuriuo metu pasakysiu kažką jums nepriimtino, ne visai tinkamo, galbūt absoliučiai neteisingo pagal jūsų mokymą, arba jūs su kažkuo negalėsite sutikti, aš tikiuosi, kad Šventoji Dvasia, kad Ji taip pagardins tai ir tiek pasaldins, kad nebus iš viso jokio. . . išsižeidimo. Suprantate? Kad tai bus—tai bus per meilę ir bendravimą, kad tai, kas tai yra. . . Tai taip ir reiškia.

¹⁴ Ir visa tai prasidėjo nuo pamokslo praėjusių sekmadienį, aš manau, kad tai buvo praėjusio sekmadienio rytą - „*Atmestas Karalius*“. Ar kas nors jau turi garsajuosę? Aš manau, kad jie jas turi, ir jūs galite jas gauti, jei norite - „*Atmestas Karalius*“.

¹⁵ Taigi, dar kelios dienos, ir mes pradėsime. . . Midltaune, Ohajuje. Mes norime, kad visi, kurie tuo laiku turėsite savo—

savo atostogas, būtinai ten su mumis susitiktumėte, nes mes tikimės didingo laiko mūsų bendravime Midлтаune, Ohajuje. Daktaras Sullivan, aš manau, yra komiteto pirmininkas. Ir ten bus penki vakarai, aš pamokslausiu kaip pakviestas pranešėjas Tarptautiniame Tarpdenominacinės Bažnyčios suvažiavime. Ir tuomet—tuomet po to, vyks mūsų pačių susirinkimas. Jis pas mus nusimato iki dvyliktos, bet atsižvelgiant į tai, kad po šito mes, galbūt, pratešime dar vieną savaitę, tiesiog priklausau nuo to, kaip ves Šventoji Dvasia. Mes visi norime būti vedami Dvasios; tiesiog, ką Dvasia sako daryti, tuomet iškart tai darykime.

16 Ir prisiminkime, kol mes paklūstame Dvasiai, mes norime išmokti vieną puikią pamoką, tai - niekada neskubėti. Suprantate, neskubėkite, turėkite tikėjimą. Jeigu mes Dievo ko nors paprašėme, atminkite, kad Dievas atsako į maldą. Jis daro tai Savo laiku, kaip geriausia, daro taip, kad tai tiesiog tinkamai mums suveiktų. O jei tai ne taip, tuomet ką mes čia veikiamo šį rytą? Kam—kam mes pretenduojame į krikščionybę? Dievas. . . Jeigu tai ne Dievo Žodis, tuomet Tai nėra tiesa, tada mes atsidūrėme tarp pačių nelaimingiausių žmonių.

17 Aš taip džiaugiuosi galėdamas susijungti širdimis su daugeliu iš čia esančių, kurie žino, kad Tai yra neklystantis Dievo Žodis. Tada Jis, Tai - kiekvienas Žodis Tiesa, kiekvienas Jo Žodis, kiekviena Jo frazė. Ir iš Dievo malonės aš turėjas privilegiją pamatyti Šalį, į kurią mes vieną dieną keliausime.

18 Vakar (Žmonės nežino, koks užėina depresinis laikas dėl tokios rūšies tarnavimo.), mane apėmė tikra depresija, ir aš pasakiau žmonai: „Aš norėčiau tiesiog iškelti“.

Ji paklausė: „Kodėl tu taip kalbi, Bili?“

Aš tariau: „O, čia aš turiu problemų ir kita“.

19 Ir tuomet atrodė, kad Šventoji Dvasia pasakė: „Ar tu bandai juos apeiti? Ar tu—ar tu bandai jų išvengti?“ Suprantate?

20 „Ne, - pasakiau aš, - tiesiog leisk man stovėti prieš visa tai, susidurti su visu tuo“. Suprantate, tiesiog. . . Suprantate?

21 Tai daug geriau. Nuoširdžiai, iš tiesų, aš kalbu tai kaip liudininkas, kad vos pasibaigus šiam gyvenimui, mes įeisime į Šalį, kuri pranoksta viską, ką žmogus gali įsivaizduoti. Ir jeigu čia yra nepažįstamų žmonių, aš tikiu, kad jūs ne. . . Aš meldžiu Dievą, kad jūs nepalaikytumėte mane fanatiku. Aš—aš noriu, jei kas nors it būtų, tai likti sąžiningu ir kalbėti Tiesą. Ir kokia man būtų nauda iš to, kad kalbėčiau ką nors, kas neteisinga, kai čia tiek daug—tiek daug Tiesos? Mes, kodėl mes turėtume kalbėti apie tai kokią nors neteisybę? Suprantate? Tai, tai tiesiog Tiesa.

22 Ir, nenuostabu, aš manau, kad Paulius buvo pagautas į trečią dangų, ir jis matė dalykus, apie kuriuos jam nederėjo kalbėti. Ir vieną dieną jis pasakė: „Ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo,

kas žmogui į širdį neatėjo, tai ką Dievas (paruošė) tiems, kurie Jį myli“.

²³ O, mes tiesiog gyvename. . . Mes gyvename čia sąvartyne, štai ir viskas, tiesiog šiukšlių krūvoje, kur pilna dūmų nuo— nuo smilkstančio purvo. Iš. . . Net jei mes patys nesame tuo suteršti, mes gyvename tame, kur dūmai kyla nuo rūkstančių nuodėmės žarijų. Vienas iš šleikščiausių dalykų, apie kuriuos aš galiu pagalvoti - tai degantis senas miesto sąvartynas. Ar kada nors buvote šalia tokio? Tas siaubingas, aitrus dūmų kvapas kylantis nuo visokios rūšies nešvaros. Ir—ir kai jūs įkvepiate tai, jus tai tiesiog susuka.

²⁴ Aš prisimenu, kai man reikėjo važiuoti į Naująjį Albanį, į. . . toliau Aštuonioliktosios gatvės, ten, kur anksčiau buvo senas sąvartynas, ir man reikėjo ten surinkti ir patikrinti skaitiklius. Ir aš tiesiog bijojau tos dienos, kai buvo aštuonioliktasis maršrutas, kai man tekdavo ten važiuoti, nes turėdavau uostyti tą siaubingą kvapą. Ir dar, ten gulėjo žiurkių, šunų lavonai ir visa kita, žinote, kurie puvo, ir nuo jų kilo šis bjaurus dvokas.

²⁵ Taigi, tačiau, būtent su tuo galima sulyginti šį gyvenimą pačiame geriausiame jo stovyje. Tiesiog puvimas, nuodėmės dvokas sklindantis iš visur, kaip tai buvo - dvasine prasme. Bet, o, kur laisvai pučia vėjas, ir viskas gražu, ramybė, džiaugsmas ir Amžinas Gyvenimas - tiesiog anapus upės. Bet mes esame mūšyje, todėl tiesiog nepalikime, sakydami: „Paskubėkime ir persikelkime ten“, - atsiveskime su savimi visus, kuriuos tik mes galime atvesti. Taip.

²⁶ Ir taigi, šių pamokų tikslas - įtvirtinti tuos, kurie jau perėjo į Žemę. Šitos Knygos Efeziečiams nagrinėjimo tikslas yra poziciškai paskirstyti Bažnyčią, kur ji tvirtai stovėtų Kristuje. Tai Senojo Testamento ir Jozuės Knygos provaizdis, kur Jozuė traukė burtus. Mes tai turėjome praeitą sekmadienį, kur Jozuė traukė burtus kiekvienam žmogui. Ir jis tai padarė po įkvėpimu.

²⁷ Kaip Mozė buvo. . . išvedė tautą iš Egipto, česnakų, svogūnų, ir davė jiems vietą, kurią Dievas pažadėjo po keturių šimtų metų. . . arba prieš keturis šimtus metų, kad Jis atves juos į tą vietą, į gerą žemę, tekančią pienu ir medumi. Mozė atvedė izraelitus iki pat tos žemės, bet nepervedė jų ten.

²⁸ Ir Jėzus, dvasiškai, žmonėms, kurie. . . mums nuo pat pradžių buvo pažadėta Šventoji Dvasia, Jėzus atvedė mus iki pažado. Bet Šventoji Dvasia atėjo, kaip Jozuė, kad pervestų ir vestų, vadovautų ir užvaldytų žemę, ar tiksliau, užvaldytų bažnyčią. Tuomet mes iš esmės sužinome, kad mūsų. . .

²⁹ Taigi čia, galbūt, žmonės gali pagalvoti, kad aš esu grubus ir bandau nepaisyti brolių. Taip nėra! Dievas man Teisėjas, taip nėra. Suprantate? Aš tik bandau nurodyti į kažką, kas yra Tiesa. Suprantate? Mes pasirinkome vadovus iš žmonių, vietoje vadovavimo, vedimo, Šventosios Dvasios vadovavimo. Mes

panorome, kad žmonės paskirtų mums mūsų dalį ir vadovautų mums, denominacijos, tokios kaip metodistų, baptistų, presbiterionų, liuteronų, Kristaus bažnyčios, sekmininkų ir įvairios denominacijos, kad pastatytų organizaciją kaip pavyzdį ir mes sektume tu. Bet mes esame . . .

³⁰ Niekur mums Biblijoje neliepiama to daryti. Visoje Dievo Biblijoje nėra nei vienos Rašto vietos, kur Jis kada organizavo bažnyčią ar kur Jis kada nors kalbėtų apie organizaciją - nei vienos vietos Biblijoje. Bet visada priešingai tam. Jis nenori, kad mes supanašėtume su pasaulio dalykais. Jis nori, kad būtume ypatingi, atskirti.

³¹ Aš neturiu omenyje, kad dabar būtume „kvaileliais“, - kaip mes tai vadiname. Aš turiu omenyje, kad būtume iššauktais žmonėmis, o, palaiminta šventa tauta, gyvenanti nepriekaištingą gyvenimą, veikianti, besielgianti lygiai taip, kaip Jis elgtųsi, veikdamas mumyse, nes mes esame Jo kūrinys, sukurtas Kristuje Jėzuje geriems darbams.

³² Taigi, trečiadienio vakarą, daugelio iš jūsų nebuvo čia trečiadienio vakarą, bet mes nagrinėjome . . . Aš manau, kad tai 3-ia eilutė ar . . . Ne, tai 5-a eilutė.

. . . *išūnystei*, arba žmonių paskyrimui . . .

³³ Kaip Dievas, stengiasi paskirstyti Savo žmones, ir kai Dievas paskiria vieną, tuomet, o, visa bažnyčia nori būti kaip tas vienas, turėti tos pačios rūšies dalykus, daryti viską tą patį. Mes iškirpti skirtingai, mes sukurti skirtingai, mes esame skirtingos prigimties ir mes esame skirtingai paskirstomi, kiekvienas - skirtingam darbui; galbūt vienas tik nedideliame darbui, kitas - dideliame darbui. Aš manau, kad tai buvo Dovydas ar vienas iš pranašų, dabar pamiršau, pasakė: „Verčiau jau aš būsiu kilimėlis Viešpaties namuose, nei būsiu . . . gyvensiu palapinėse su nedorė- . . . nedorėliais“.

³⁴ Dabar mes trumpam stabtelėsime prie išūnystės, 5-os eilutės, pasistengsime įeiti į tai kaip galima giliau. Bet taigi, neužmirškite temos, visa tai apie paskyrimą. Kiek iš jūsų supranta tai? Leiskite išgirsti jus tai sakant, vienu balsu: „Paskiriant Jėzaus Kristaus Kūną poziciškai Kristuje, kur Šventoji Dvasia veda mus“. Štai taip, dabar mes supratoje tai, matote. Poziciškai paskiria mus, tam ir yra Knyga Efeziečiams.

³⁵ Ir stebėkite šį meistrą mokytoją Paulių. Pirmas dalykas, kurį jis daro, tai išmuša visas mintis apie tai, kad galima atkristi. Išmuša visokį supratimą apie tai, kad: „šiandien aš krikščionis, o rytoj aš žuves, ir sekančią dieną Dievas mane pasmerkė, o dar kitą dieną - aš vėl sugrįžau“. Tai nesąmonė! Taigi tai yra . . . Ši Knyga nėra skirta evangelizaciniam mokymui, evangelizaciniams pamokslams. Mes ne . . . Aš neliečiu šito svetur. Aš pateikiu tai Bažnyčiai, nes Paulius adresavo tai šventiesiems, tiems, kurie yra pašaukti ir išlaikyti, pripildyti

ir atskirti, ir yra Šventojoje Dvasioje, jau Kanaano Žemėje. Jis bando jiems pasakyti, pirmiausia, išmeskite tai iš galvos, kad jūs pražūsitate, ir darysite *ta*, ir jūs bijotės *šito*. Nieko nebijokite, nes jis bando jums pasakyti, kur jūs esate, kas jūs, kokia jūsų padėtis.

³⁶ Taigi, jūs galbūt padarysite kažką neteisingo, ir kiekvieną kartą, kai jūs darysite kažką neteisingo - jūs sumokėsite už tai. Taip, pone, jūs pjausite tai, ką jūs pasėjote! Bet tai neturi nieko bendra su jūsų išgelbėjimu. Kai jūs gimstate iš Dievo Dvasios, jūs gaunate amžinąjį Gyvenimą ir negalite mirti, kaip ir Dievas negali mirti. Jūs esate Dievo dalis, jūs esate Dievo sūnus.

³⁷ Aš gimiau Branhamu. Jūs galite man sugalvoti kokį nors kitą vardą. Kažkoks kitas vardas manęs nėra kiek nepakeis - aš liksiu Branhamu. Aš gimiau Branhamu, visada būsiu Branhamu. Aš . . . Galbūt vieną dieną aš būsiu subjaurotas, suriestas artrito, pateksiu į avariją ir būsiu visas sudarkytas, kol tapsiu panašus į gyvulį, bet aš vis tiek liksiu Branhamu! Kodėl? Viduje - Branhamo kraujas.

³⁸ Štai kas jūs esate. Ir tol, kol Dievas sukūrė jus . . . Taigi, atminkite, aš nekalbu tiems, kurie yra ne Kristuje. Aš kalbu tiems, kurie yra Kristuje. Kaip jūs įeinate į Kristų? „Viena Dvasia!“ Didžioji D-v-a-s- . . . kas reiškia: „Viena Šventąja Dvasia mes visi esame pakrikštyti į vieną Kūną“. Kaip mes esame . . . Kaip mes įeiname? Per vandens krikštą? Kaip aš nesutinku su jumis, baptistai, ir su jumis, Kristaus bažnyčia. Ne vandens krikštu, jokių būdu! Pirmame Korintiečiams 12, sakoma: „Viena Dvasia, Šventąja Dvasia, mes esame įvedami į tą Kūną“. Ir jūs esate tokie pat saugūs, kaip ir šis Kūnas yra saugus. Dievas yra . . . pažadėjo tai.

³⁹ Kaip Dievas galėtų vėl Jį nuteisti, kai Jis nuėjo į Kalvariją? Eidamas į Golgotą, Jis buvo sumuštas, sužeistas, Jis negalėjo gydyti, Jis sunkiai galėjo nors žodį ištarti. Nes kodėl? Ant Jo buvo pasaulio nuodėmės. Ne todėl, kad Jis buvo nusidėjęs, bet „Jis tapo nuodėme“ dėl manęs ir jūsų. Visos pasaulio nuodėmės nuo Adomo iki Jo Atėjimo buvo ant Jo pečių. Ir Dievas nebaudė Savo Sūnaus. Jis baudė nuodėmę. Suprantate, kaip tai buvo baisu? Jis atliko permaldavimą. Jis nutiesė išgelbėjimo kelią visiems tiems, kuriuos Dievas, per Savo išankstinį numatymą, žinojo, kad jie ateis. Mes įeisime į tai po kelių minučių.

⁴⁰ Taigi, tuomet, kai jūs: „viena Dvasia mes esame pakrikštyti į šį Kūną, vieną Kūną, kuris yra Kristus“, - ir amžinai esame saugūs.

⁴¹ Taigi, štai kur atrodo gana keistai, ypatingai dėl tikinčiųjų armeniečių, kad jie yra . . . turi kažką padaryti, kad patys užsitarnautų, ar už kažkokius nuopelnus. Kaip tai gali būti, dviem dalykais vienu metu? Tai arba iš malonės, arba pagal

darbus - vienas iš dviejų. Tai negali būti tas pat, tai dviem skirtingais būdais; turi būti vienas iš jų. Tai . . .

42 Aš, tai bent, aš tiesiog nematau nieko kito, tik Dievo malonę. Taip jau aš sutvertas. Aš visada tikėjau malone. Man tiesiog visur ir visame - malonė, štai ir viskas. Tai ne aš-aš. . . netgi savo gyvenime, kai buvau dar berniukas, aš nemačiau nieko kito, tik malonę, malonę. Jie sako: „Aš-aš. . . Tu pakasyk man nugara, ir aš pakasysiu tavo“. Na, tai siaubingas išsireiškimas. Bet man nesvarbu, ar jūs kasote mano ar ne, jei jūsų reikia pakasyti, aš jums vis tiek pakasysiu. Suprantate, malonė. Taip, pone. Suprantate, malonė veikia meile. Jei jums to reikia! Nepriklausomai nuo to, netgi jei jūs niekada nieko dėl manęs nepadarytė, aš-aš neturėjau su jumis jokio reikalo, jei jums to reikia, aš vis tiek tai padarysiu. Malonė! Kadangi jums to reikia!

43 Man buvo reikalingas išgelbėjimas. Nebuvo nieko, kas galėtų mane išgelbėti. Nieko negalėjau dėl savęs padaryti, aš niekaip negalėčiau savęs išgelbėti. Bet man reikėjo išgelbėjimo, nes aš tikėjau Dievu. Ir Dievas atsiuntė Savo Sūnų, sukurtą panašumu nuodėmingam kūnui, kad kentėtų vietoj manęs, ir aš buvau išgelbėtas, vien tik iš malonės aš buvau išgelbėtas. Aš nieko negalėčiau padaryti arba jūs, kad išgelbėti save. Ir tuos, kuriuos Jis iš anksto numatė prieš pasaulio sukūrimą. . .

44 Mes praėjome tai praeitą trečiadienį. Mes pavaizdavome Dievą kaip Elah-Elohim ir parodėme, kad Jis buvo savaime egzistuojantis. Bet Jo viduje buvo Tėvystė, Jo viduje buvo skirtingos savybės, tokios kaip Gelbėtojas, kaip Gydytojas. Visa tai buvo Dieve, ir Dievas buvo savaime egzistuojantis. Bet, būdamas tu, Jis buvo Gelbėtojas, Jis buvo Tė- . . . Jis neturėjo Angelo, Jis neturėjo nieko. Nebuvo nieko, išskyrus Jį patį. Jis buvo savaime egzistuojantis. Niekas kitas neegzistavo - tik Dievas.

45 Bet būdamas tu, Jis buvo Dievas, tuomet turėjo būti kažkas, kas Jį garbintų, kadangi Jam patiko garbinimas. Ir Jo paties Esybė sukūrė kūrinius, kad garbintų Jį. Taigi, trumpam, leiskite vėl tai paliesti, trumpam dabar, mes nepereisime pilnai per visa tai, bet jūs gausite tai garsajuostėse. Bet tuomet, kadangi Jis buvo Dievas, Jis sukūrė Angelus, ir Angelai garbino Jį. Angelai tebegarbina Jį. Na, Angelai, kurie stovi Dievo Akivaizdoje, turi šešias poras sparnų, šešis sparnus. Dviem jie dengia Savo veidą, dviem - Savo kojas ir dviem skraido, Jo Akivaizdoje, šaukdami dieną ir naktį: „Šventas, šventas, šventas, Viešpats Dievas Visagalis“. Taip sakoma Rašte. Jie garbina Jį, taigi, tai buvo kažkas sukurta, kad garbintų Jį.

46 Tada Jo viduje buvo Gelbėtojo atributas. Kaipgi galėtų vienas iš tų Kūrinių, kai ten nebuvo jokios nuodėmės ar minčių apie nuodėmę, kaipgi vienas iš Jų galėtų būti prarastas? To negalėjo būti. Taigi turėjo būti sukurtas kažkas, kas galėtų

būti prarastas, kad Jis galėtų būti Gelbėtoju. Jo viduje buvo Gydytojas. Ar jūs tikite, kad Jis yra Gelbėtojas? Jūs tikite, kad Jis yra Gydytojas? Bet kas, jei nebūtų nieko, ką reiktų išgelbėti ar išgydyti? Suprantate, kažkas turėjo būti sukurta, tokiu būdu.

⁴⁷ Taigi, na, Jis niekada taip nesukūrė, bet Jis suteikė žmogui laisvos valios pasirinkimą: „Jeigu tu paimsi *tai*, tu gyvensi, jeigu paimsi *tai* - tu mirsi“. Ir kiekvienam žmogui, atėjusiam į pasaulį, vis dar yra nustatytas tas pats dalykas. Dievas, Savo išankstiniu žinojimu žinojo, kas norės, o kas ne. Jeigu Dievas, būdamas. . .

⁴⁸ Vakar vienas teologas man uždavė klausimą, kuris lankė susirinkimus ar klausėsi garsajuostės, pasakė: „Vienas klausimas!“ Jis paklausė: „Tuomet, ar Dievas yra visur esantis? Tada, - jis paklausė, - Jis gali būti visur?“

⁴⁹ Aš atsakiau: „Jis nėra visur esantis, taip, kaip tai pateikia žodis ‚visur esantis‘. Jis negali būti Būtybe ir tuomet būti visur esančiu. Jeigu Jis visur esantis, tai kam jūs meldžiatės dėl Šventosios Dvasios? Jeigu Jis visur esantis, Jis užpildo kiekvieną plyšį, kampa, spraga, kiekvieną laštelę, skaidulą, viską, kas tik yra“. Aš paklausiau: „Kodėl Jis ieškojo Mozės užeigos namuose, jei Jis yra visur esantis? Kodėl Jis bėgiojo pirmyn ir atgal po Edeno sodą, šaukdamas: ‚Adomai, Adomai, kur tu?‘ - jeigu Jis yra visur esantis?“

⁵⁰ Jis yra visur esantis, nes Jis yra visažinis. Jis žino viską, kadangi Jis yra beribis, o esant beribiui - daro Jį visur esantį. Būdamas visur esantis, tuomet, būdamas beribis, Jis sėdi Danguose. Jis yra tam tikroje vietoje, nes Jis - Būtybė.

⁵¹ Bet, būdamas beribis, Jis žino viską. Žino kiekvienąkart kai uodas sumirksi. Žino kiekvieną kamaņę, kur ji lenda medaus į korį. Jis žino kiekvieną žvirblį, kuris tupi medyje. Jis žino kiekvieną mintį, kuri jūsų galvoje, nes Jis yra beribis ir visa žinantis. Tai yra, Jis ne tik yra beribis, Jis dar ir visa žinantis, Jis žino viską. Bet Jis yra Esybė, Dievas yra Esybė, ir iš šios Esybės visa tai atsirado.

⁵² Ir nuodėmė, kaip aš kalbėjau praeitą vakarą, nuodėmė nėra kūrinys. Sutvertas buvo vien tik tobulumas. Dievas sutvėrė viską gerai. Nuodėmė nėra kūrinys. Sako: „Na, tai ir yra tikras nuodėmės kūrinys“. Jūs girdėjote tai. Bet tai klaidinga. Nuodėmė. . . Yra tik vienas Kūrėjas - tai Dievas. Dievas negalėjo sukurti nuodėmės, kadangi Jis yra šventas ir Jame nėra nieko tokio, kas sukurtų ją. Nuodėmė yra iškrypimas; ne kūrinys, bet iškrypimas. Svetimavimas yra teisingo akto iškreipimas. Melas yra neteisingai išsakyta tiesa. Bet kokia nuodėmė, bet kokia nuodėmė - yra iškreiptas teisumas.

⁵³ Todėl dabar, Dievas paskirsto. Jis jau apreiškė Save, Jis yra Dievas. Jis jau pasireiškė kaip Gelbėtojas, žmonės buvo pražuvę ir Jis juos išgelbėjo. Jis jau pasireiškė kaip Gydytojas. Nesudaro jokio skirtumo, ką žmonės kalba apie Jį; ir bet kuriuo atveju Jis

yra, tiesiog toks pat. Jis yra Gydytojas, Jis yra Gelbėtojas, Jis yra Dievas, Jis yra Amžinas. Ir Jis turi tikslą. Ir Jo tikslas pradžioje buvo sukurti kūrinius, kurie Jį mylėtų ir garbintų Jį.

⁵⁴ Jis sukūrė kūrinius ir kūriniai puolė. Ir tuomet Dievas, Savo neribotume, pažvelgė pro laiko tėkmę ir pamatė kiekvieną žmogų, kuris bus išgelbėtas. Kiekvieną žmogų, Jis žinojo tai išanks-...išankstiniu žinojimu. Todėl, jeigu Jis išankstiniu žinojimu žinojo, kas bus išgelbėtas ir kas nebus išgelbėtas, Jis galėjo iš anksto paskirti. Taigi, šis žodis, galu gale, ne toks jau ir blogas žodis, ar ne? Jis galėjo iš anksto paskirti, nes Jis žinojo, kas bus, o kas - ne. Todėl, norėdamas pagauti tuos, kurie bus, Jis turėjo atlikti permaldavimą už jų nuodėmes. O, jei galėtume, mes norime prieiti prie to, tik keliomis eilutėmis žemiau. Jis iš anksto paskyrė mus Amžinam Gyvenimui, žinodamas, kad tie, kurie viską atmes į šoną, ir nesvarbu, kaip tai bereikšmiškai atrodytų prieš pasaulio vaikus, tai jiems nieko nereikš, kadangi jie buvo Dievo vaikai. Ir Jis juos pašaukė.

⁵⁵ Ir Jis atsiuntė Jėzų, kad Jo Kraujas būtų atpirkimu - Kraujo atpirkimas, kad atlikti permaldavimą arba priėmimą, ar apvalymą. Apvalymo procesas, pastoviai... Ne tik vieną kartą per vieną prabudimą, bet „nuolat gyvenant, užtariant“, kad krikščionis būtų švarus dieną ir naktį. Yra Jėzaus Kristaus Kraujas, kuris atlieka priėmimą, ten ant kryžiaus...Dievo Akivaizdoje, kuris apvalo mus nuolatos, dieną ir naktį, nuo visų nuodėmių. Ir mes esame saugiai priimti. Kaip priimti? Šventosios Dvasios dėka - į Viešpaties Jėzaus Kūną, ir esame išgelbėti. „Tas, kas klauso mano Žodžių ir tiki Tą, kuris Mane siuntė, turi amžinąjį Gyvenimą ir niekada nepateks į teismą, bet iš mirties perėjo į Gyvenimą“. Daugiau nėra teismo! Krikščionis niekada nepatenka į teismą. Kristus nuėjo vietoj jo. Mano Advokatas stojo į mano vietą. Jis apgynė mano bylą, kai aš buvau neišmanėlis. Jis pasakė Tėvui, kad aš nebuvau vertas, kad buvau neišmanėlis. Bet Jis mylėjo mane ir Jis užėmė mano vietą, ir apgynė mano bylą, ir šiandien aš esu laisvas! Taip, pone. Ir Jis praliejo Savo Kraują, kaip auką už mūsų nuodėmes.

⁵⁶ Prisiminkite praėjusio trečiadienio vakarą, nei vienas krikščionis...krikščionis nusideda, bet nusidėjęs negali nusidėti. Nusidėjęs nenusideda, kadangi jis yra nusidėjęs. Jis tiesiog nuo pat pradžių yra nusidėjęs, štai ir viskas. Štai, paimkite šios knygos nugarėlę - ji juoda, kiek joje yra juodos spalvos? Ji visa juoda. Joje tiesiog nėra jokio baltumo - ji juoda. Jūs sakote: „Štai čia *tiek*“. Ne, taip nėra, ji visa yra juoda. Ji visa juoda. Tokiu būdu ir nusidėjęs. Jis tiesiog jau nuo pat pradžių pasmerktas. Na, jūs klausiate: „Kas jeigu jis svetimaus? Kas jeigu jis išprievartaus moterį? Kas jei jis—kas jei jis žaidžia azartinius žaidimus? Kas jei jis ką nors nušaus?“ Tai ne mūsų reikalas. Tai ne mūsų reikalas, mes čia turime įstatymus, kurie tuo pasirūpins. Mes nesame reformatoriai,

mes esame Evangelijos pamokslininkai. Mes nesmerkiame jo už tai, ką jis padarė, mes nesmerkiame jo už svetimavimą. Mes smerkiame jį, nes jis yra nusidėjėlis! Jeigu jis būtų krikščionis, jis to nedarytų. Teisingai. Jei jis buvo pakeistas, jis to nedarytų. Bet kadangi jis yra nusidėjėlis, tai ir verčia jį taip elgtis.

⁵⁷ Štai kas išmuša ramsčius iš po besilaikančių įstatymo. Taip, pone. Broli, leiskite man jums pasakyti: „Ne darbais, bet malone mes esame išgelbėti, ir tai tikėjimu“. Taip, pone. Taigi, aš nesmerkiu besilaikančių įstatymo brolių, tai mano broliai. Ir jie bus ten lygiai taip pat, kaip ir visi kiti bus ten, nes Dievas iš anksto numatė, kad Jo Bažnyčia bus ten. Bet dalykas tame, kad jūs—jūs laikote žmones tokioje neramybėje, kad jie nežino kas. „Šiandien, na, galbūt jeigu aš—aš . . . “ Tiesiog leiskite jiems žinoti; tol, kol jie jaučia pasaulio alkį, nuo pat pradžių - jų nėra.

⁵⁸ Aš lieku ištikimas savo žmonai ne dėl baimės už tai, kad ji išsiskirs su manimi. Aš lieku ištikimas savo žmonai dėl to, kad aš myliu ją. Tai teisinė pozicija, kurią mes užėmėme, kad mes mylime vienas kitą. Pirmiausia, prieš tai, kad tai būtų - turėjo būti meilė. Aš ją myliu. Nors tikiu, kad jeigu aš ir padaryčiau ką nors blogo, ji man atleistų, aš bet koku atveju vis tiek to nedaryčiau. Aš myliu ją.

⁵⁹ Tokiu būdu ir su Kristumi. Jei aš—jei aš nugyvensiu . . . man penkiasdešimt, jei aš nugyvensčiau iki devyniasdešimt arba šimto, turėčiau pamokslauti dar kitus penkiasdešimt metų, ir aš nė karto nebūčiau pamokslavęs, nueičiau prie upės ir sėdėčiau ten, aš vis tiek būčiau išgelbėtas. Dievas išgelbėjo mane Savo malone, neužsitarnauta niekuo, ką aš kada nors galėčiau padaryti, padariau ar dar kas nors. Aš pamokslauju, kadangi aš myliu Jį ir aš myliu Jo žmones. Ir todėl aš žinau, kad esu perėjęs iš mirties į Gyvenimą, nes aš myliu juos ir einu, kad laimėčiau juos. Nesvarbu, kokioje būklėje jie yra, aš vis tiek einu jų. Bet kuriuo atveju einu laimėti jų, ištraukti juos, bet koku būdu. Jei tarnautojai nesutinka ir kiti nesutinka, ir denominacijos nesutinka, tai manęs nesustabdo. Yra kažkas! Tai nesustabdė Jo! Jis ėjo tiesiai tarp netikėjimo, ir tai nesustabdė Jo, Jis vis tiek ėjo pirmyn. Štai ką mes darome, išiname ir paimame juos, laimime juos, bet koku atveju. Nesvarbu, pasiekiami, sugriebiami, laikome iš visų jėgų. Jūs nežinote, kas jie tokie. Išgelbėjate juos. Tai dėl meilės. Ne todėl, kad „aš privalau“, - bet todėl, kad aš myliu, todėl, kad jūs mylite.

⁶⁰ Sakote: „Aš turėčiau eiti ištaisyti tai su ta moterimi, bet, pasakysiu jums tiesiai dabar, aš manau, kadangi aš lankau bažnyčią, aš turėčiau tai sutvarkyti“. Ne, jūs pirmiausia pats turite susitvarkyti. Suprantate? Suprantate? Jeigu savo širdyje jūs neturite Dievo meilės, kažkas kitas leis jums suvokti, kad jūs esate neteisus, tuomet jūs eikite—tuomet jūs eikite susitvarkykite tai su Dievu. Tada sutvarkykite tai su savo artimu.

61 Jėzus mokė to paties. Jis pasakė: „Jeigu jūs ateinate prie altoriaus ir yra . . . prisimenate, kad turite kažką prieš artimą ar brolių, pirmiausia eikite ir sutvarkykite tai su juo“.

62 Taigi, dabar, laikotarpiuose, kurie turi ateiti. Trečiadienio vakarą mes turėjome „pasireiškimus“. Ši rytą mes vėl paimsime tai „Dievo sūnų pasireiškimas“. Kitais žodžiais, Dievas laukia. Ir tada, laiko pabaigoje, kai visi mes stosime prieš Jį. Angelai nebuvo prarasti. Jie nežinos, kaip džiaugtis palaiminimais, kaip kad mes, jie niekada nebuvo prarasti. Bet aš žinau, iš kur aš, aš žinau, iš kokios uolos aš buvau iškirstas, nusidėjęs. Jūs žinote, iš kur jūs buvote iškirsti. Taigi, kai mes esame surasti, tuomet mes galime stoti prieš Dievą. O, kokia tai bus diena!

63 Tada išūnystė, paskyrimas. Taigi, Dievas užsiima šiuo darbu. Ir taigi, jei aš galėsiu jums tai pateikti, tuomet mes dabar iškart pradėsime nuo 5-os eilutės, aš noriu Tai perskaityti.

Iš anksto mus paskyrė sau vaikų išūnystei per Jėzu Kristų pagal gerą Savo valios norą,

64 Tai Dievo noras, kad būtų įvykdyta Jo valia - išūnystė, paskyrimas. Taigi, ką Jis daro? Paskiria Savo Bažnyčią. Pirma, Jis pašaukė Savo Bažnyčią, metodistus, presbiterionus, liuteronus, baptistus, pašaukė juos. Po to ką Jis padarė? Atsiuntė Šventąją Dvasią ir davė jiems Šventosios Dvasios krikštą.

65 Aš noriu, kad jūs, sekmininkai, išmestumėte tai iš savo širdies. Sekminės tai ne denominacija; Sekminės - tai išgyvenimas. Tai Šventoji Dvasia. Tai ne organizacija. Jūs negalite organizuoti Šventosios Dvasios. Ji šito nepakęs. Taigi, jūs turite organizaciją, kurią jūs taip vadinatė, bet Šventoji Dvasia iškart išsina ir palieka jus sėdėti ten, kur jūs esate ir juda toliau. Suprantate? Sekminės nėra organizacija; Sekminės yra išgyvenimas.

66 Ir tuomet Dievas davė Savo vaikams naują Gimimą, per Šventosios Dvasios krikštą. Jie priėjo prie pat Jos, kai jie apsivalė per nazarėnus, Šventumo piligrimus. Po to atėjo Sekminių išgyvenimas arba Šventosios Dvasios krikštas, dovanų atstatymas. Jie išėjo kalbėdami kalbomis ir išaiškindami kalbas, ir buvo duotos išgydymo ir stebuklų dovanos, ir juos pradėjo lydėti ženklai ir stebuklai. Dabar jie yra vaikai, jie yra Dievo vaikai. Jie poziciškai yra Kristuje. Jie tampa vaikais per Gimimą. Ir pats naujas Gimimas ir atsivertimas - yra Šventoji Dvasia.

67 Jūs net nesate atsivertę, kol jūs negaunate Šventosios Dvasios. Taip pasakyta Rašte. Jėzus pasakė Petru, paklauskite bet kurio, paskaitykite savo Raštą, jis buvo išteisintas tikėjimu į Viešpatį Jėzų, tapo sekėju, apaštalu. Jėzus davė jam raktus nuo Karalystės. Ir Jono 17:17, Jis pašventino juos, suteikė jiems jėgą, išsiuntė juos, kad išvarinėtų demonus ir taip toliau, pašventino juos. „Pašventink juos, Tėve, per Savo Tiesą. Tavo Žodis yra Tiesa. Dėl jų Aš pašventinu Save“.

68 Tai vienas iš mieliausių žodžių, kuriuos aš kada nors esu girdėjęs. „Tėve, dėl jų Aš pašventinu Save“. Ar jūs žinote, kad Jis turėjo teisę turėti namus? Jis buvo žmogus. Žinote, kodėl Jis turėjo teisę turėti žmoną? Jis buvo Vyras. Jis turėjo teisę į visus tuos dalykus, bet Jis pasakė: „Tėve, dėl jų Aš pašventinu Save. Aš pašventinu Save“.

69 Vakar aš kalbėjausi su vienu pamokslininku, aš ruošiuosi pamokslauti pas jį keletą vakarų, ten prie greitkelio. Ir aš paklausiau jo dėl tam tikro dalyko, jis pasakė: „Taip, broli Branhamai, bet dauguma iš mano žmonių tuo netiki“.

Aš paklausiau: „Dauguma iš jų yra įstatymiški?“

70 „Taip“. Brolis netiki tuo. „Bet, - jis pasakė, - dėl jų!“ O, aš norėjau apkabinti jo kaklą. „Dėl jų, suprantate, dėl jų aš pašventinu save“.

71 O, Jėzus mokė dvylika vyrų, kad per tuos dvylika vyrų būtų nešama Evangelija pasauliui. Ir Jis pasakė: „Dėl jų Aš pašventinu Save“. Padarykite tai dėl savo kaimyno, dėl kieno nors kito. „Nenaudokite savo laisvės kaip priedangos, - pasakė Paulius, - bet pašventinkite save!“ Elkitės tarp kaimynų padoriai, kaip dera tikram krikščioniui. Tegul jūsų bendravimas būna, jeigu sutiksime savo priešą, dėl jo pašventinkite save, nežinodami, ką galbūt jūs padarysite.

72 Dabar, paskiriant sūnų. Pirmas dalykas, kai sūnus gimdavo, jis tapdavo sūnumi, bet paskui mes sužinojome, kad būtent jo elgesys vedė jį į išūnybę, kaip jis elgėsi - teisingai ar ne.

73 Ir tai sekmininkai... Taigi, tiesiog leiskite man jums parodyti, kad Sekminės nėra denominacija. Kiek čia baptistų, kurie buvo baptistais, kurie gavo Šventąją Dvasią, leiskite pamatyti jūsų rankas. Matote? Kiek čia yra metodistų, kurie gavo Šventąją Dvasią, pakelkite savo rankas. Kiek nazarėnų čia, gavusių Šventąją Dvasią? Pakelkite savo rankas. Presbiterionai, gavę Šventąją Dvasią. Matote? Liuteronai. Iš kitų denominacijų, kurie išvis nepriklausė sekmininkams, tiesiog lankė kokią tai denominaciją, gavote Šventąją Dvasią, pakelkite savo ranką. Matote? Taigi, tuomet Sekminės nėra denominacija - tai išgyvenimas.

74 Taigi, Dievas įvedė jus į Kristaus Kūną (Taigi ką Jis dabar daro?) po to, kai jūs įrodėte save, pašventinote save geru elgesiu, paklusnumu Šventajai Dvasiai, nesvarbu, ką sako pasaulis.

75 Aš—aš ruošiuosi tikrai stipriai įkalti tai į galvą, suprantate, kadangi... neturėjau omenyje būti grubus. Aš—aš... prašau ne—ne—nereikia iš tikro, suprantate. Tikrai nemanykite, kad aš—aš tai turėjau omenyje. Aš—aš nenoriu toks būti. Kas mane nuvargina, tai kad imu ir pamokslauju žmonėms šią Dievo siustą Tiesą, o jie tiesiog apsisuka ir toliau daro tą patį, ir dar tvirtina, kad jie gavo Šventąją Dvasią. Tai tiesiog jus sužlugdo, suprantate. Kas nutiko? Jie sugrižta tiesiai prie to paties, tiesiog

kaip ir Izraelio vaikai, jie norėjo karaliaus, kad tas karalius juos valdytų ir leistų jiems elgtis kaip amoritai, amalekiečiai ir filistinai.

⁷⁶ Ar žinote, ponios, kad yra negerai dėvėti kelnes? Ar jūs žinote tai? Ar jūs žinote, kad yra negerai apkirpti plaukus? Ar jūs žinote, kad yra negerai, pone, jums toliau rūkyti ir elgtis kaip jūs elgiatės? Ar jūs žinote, kad tai negerai, kai jūs nesate vyras savo namuose, jūsų žmona šiek tiek susierzina ir išvaro jus pro duris, o jūs sakote: „Taip, palaiminta tavo širdelė, mieloji, aš tuoj grįšiu“? Ar žinote, kad jūs. . . Kaip jūs galite būti prižiūrėtoju Dievo namuose, kai nesugebate suvaldyti savo paties namų? Būtent taip. Ar jūs žinote, sese, kad jūsų vyras yra ne tik jūsų vyras, bet ir jūsų valdovas? Dievas taip pasakė. Kadangi ne vyras buvo apgautas - moteris buvo apgauta. O jūs, pamokslininkai, toliau paskiriate moteris pastorėmis ir pamokslininkėmis savo bažnyčiose, žinodami, kad Dievo Žodis tai smerkia.

⁷⁷ Jūs nuolatos naudojate šį „Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios“ vardą krikštui, nors Biblijoje nėra apie tai nei vienos Rašto vietos. Aš noriu, kad arkivyskupas ar kas nors kitas parodytų man, kur Biblijoje kas nors buvo pakrikštytas „Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios“ vardu. Aš noriu, kad kas nors man parodytų, kur kas nors buvo pakrikštytas koku nors kitu būdu, išskyrus Jėzaus Vardą. Bet Jono ne. . . pakrikštyti, jie buvo pakrikštyti tikėdami, kad Jis ateina, bet jie nežinojo, kas Jis buvo. Bet kai tik jie atpažino tai, jie turėjo ateiti ir būti vėl iš naujo pakrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu. Aš noriu, kad kas nors. . . Aš—aš klausiau Dievo Asamblėjos, kitų pamokslininkų, baptistų, presbiterionų ir kitų. Jie nenori—jie nenori apie tai kalbėti. Aš noriu pamatyti Raštą.

⁷⁸ Ir tuomet aš „fanatikas“, aha, tuomet aš „pakvaišęs“, išprotėjęs, aš „beprotis“, vien dėl to, kad aš bandau pasakyti jums Tiesą? Taigi, tai—tai nuoširdžiai, broliai. Jei žmogus yra atsidavęs Dievui, jūs atsiduodate visiškai. Jūs—jūs—jūs—jūs—jūs atskirti, jūs—jūs esate kitas kūriny.

⁷⁹ Daug pašauktų, mažai išrinktų. Taip, daugelis žmonių yra pašaukti, jūs gaunate pašaukimą savo širdyje: „Taip, aš tikiu, kad Dievas myli mane. Aš tikiu, kad Jis myli“.

⁸⁰ Bet, broli, tai, jūs būsite taip pat pražuvęs kaip ir visi kiti, kadangi jie ateis ten tą dieną, netgi sakydami: „Viešpatie, aš išvarinėjau demonus Tavo Vardu. Aš dariau visa kita Tavo Vardu. Aš turėjau išgydymo tarnavimus. Aš pamokslavau Evangeliją. Aš išvarinėjau demonus“.

⁸¹ O Jėzus sako: „Pasitraukite iš čia, Aš net nepažįstu jūsų, veidmainiai. Tai yra tas, kuris vykdo Mano Tėvo valią!“ Kodėl žmonės negali to pamatyti? Taigi, aš žinau, kad tai žeidžia. Ir aš ne—aš neturiu omenyje to, kad užgauti, aš neturėjau omenyje to štai tokiu būdu. Bet, broli, aš—aš. . .

⁸² Man atrodo, kad mes—mes esame laiko pabaigoje, ir Dievas įsūnią, poziciškai pastato Bažnyčioje, Kristaus Kūne, Jo. Taigi, ten nebus tiek daug, ką Jis pastatys ten, aš iškart tai jums pasakysiu. Jūs sakote: „O, na, bus gan didelis skaičius!“ Bet Jis taip pat turėjo šešis tūkstančius metų, kad ištrauktų juos. Atminkite, ateis prisikėlimas, ir mes būsime pagauti kartu su jais. Tik keletas iš jų, suprantate. Jūs kuo greičiau ieškokite savo išgelbėjimo. Peržvelkite save ir pažiūrėkite, kas negerai. Suprantate? Pažiūrėkite tiesiog—tiesiog kas nutiko. Aš žinau, kad tai—tai griežta, bet, broli, tai yra Tiesa. Tai Dievo Tiesa. Įsūnystė!

⁸³ Mes turėtume taip degti dėl Dievo, mes turėtume veikti dieną ir naktį. Niekas negalėtų mūsų sustabdyti, ir mes turėtume būti mieli ir malonūs, ir tokie geri ir būti kaip Kristus savo gyvenimuose. Tai liečia kasdieninį gyvenimą. Jėzus pasakė: „Pažvelkite į lauko leliją, kaip ji auga, sunkiai dirba ir verpia; tačiau Aš sakau jums, kad Saliamonas visoje savo šlovėje nebuvo pasipuošęs kaip kiekviena iš jų“. Saliamonas turėjo rūbus, kurie buvo išpuošti nuostabiu šilku, išsiuvinėjimu ir kitais dalykais, bet tai—tai ne . . . ne apie tai Jis kalbėjo. Tam kad lelija augtų, ji turi sunkiai dirbti dieną ir naktį. Kodėl jūs norite sugrįžti čia prie linijos krašto? Jeigu teisusis bus vos ne vos išgelbėtas, tai kur bus nusidėjęs, tai yra netikintis ir nedorėlis, žmogus, kuris girdi Žodį, bet atsisako vaikščioti Jame . . . ? Taigi, ką mes ruošiamės daryti? Suprantate? Taigi, tai . . .

⁸⁴ Tai yra, taigi, tai yra mūsų bažnyčia. Tarp mūsų čia galbūt yra keturi ar penki pašaliečiai. Bet tai yra bažnyčia, aš mokau jus. Tai bus garsajuostėse. Aš noriu, kad žmonės, kurie klausosi garsajuosčių, prisimintų, kad tai yra mano bažnyčia. Tarp žmonių, svetur, stengiuosi būti džentelmenu, kad galėčiau jiems tai pasakyti, tarsi paliekant kartu, kur galėtų likti savo mažytėse kūdiškose lieso pieno idėjose. Bet kai ateina reikalas iš tikrųjų išdėstyti Tiesą, tai išdėstykite Ją.

⁸⁵ Įsūnystė, paskyrimas poziciškai! Kur jie yra? Parodykite man, kur jie yra. Dievas pašaukia savo vaikus į šalį, dėka pasireiškimo. Jiems nereikia sakyti nė vieno žodžio apie tai, jūs matote, kad kažkas įvyko. Poziciškai paskiria Savo sūnų, sutvarko jį, lygiai su tais pačiais dalykais. Jis—jis turi tiek valdžios, jo žodis tiesiog toks pat geras kaip Archangelo, geresnis. Sūnus buvo įsūnytas, atvedamas ant paaukštino, pasodinamas ten, pakeičiamas jo rūbas, pakeičiamos spalvos. Tėvas pravedavo ceremoniją, sakydavo: „Tai mano sūnus, nuo šiol jis yra valdytojas. Jis yra valdovas. Jis valdo visą mano paveldą. Visa, ką aš turiu, priklauso jam“. Teisingai. Tuomet mes galėtume grįžti prie to paties, Elah, Elah, Elohim, Elohim, suprantate, kur Jis yra savaime egzistuojantis. Ir toliau pereiti prie Jahovos, Kuris kažką sukūrė, Jis davė žmogui valdyti žemę.

Ko mes laukiame? Pasireiškimų. Žemė dejuoja. Prieikime prie to ir perskaitykime tai. Gerai.

... iš anksto paskyrė... savo vaikų išūnystei... pagal gerą Savo valios norą,

Šlov-... šlovės gyriui jo malonės,...

⁸⁶ Kas yra Jo malonė? Dar prieš tai, kai Jis dar nebuvo Tėvas; Jo malonė, Jo meilė, sukūrė Sau vaiką, kad mes būtume iš anksto paskirti vaikų išūnystei, Jo malonės šlovei. Suprantate?

...kuria jis padarė mus priimtinus (Asmuo) mylimajame, kuris yra Kristus.

⁸⁷ Padarė mus priimtinus kaip? Dėka Jo. Kaip mes įeiname į Jį? Vieną Dvasia visi pakrikštyti į Jį. Paklauskite.

Kuriame mes turime atpirkimą, mes turime atpirkimą per jo kraują, n-u-o-d-ė-m-i-ų atleidimą...

⁸⁸ Kaip jūs galite pamokslauti apie išankstinį numatymą, apie Dievo išankstinį paskyrimą ir pastatymą, nebent kažkur yra atpirkimas iš nuodėmės? Kodėl taip yra? Kiekvieną dieną jūs suklystate, kiekvieną dieną jūs pasielgiate neteisingai. Bet jeigu esate gimęs iš naujo, vyras ar moteris, vos tik jūs suklydote, Dievas žino, kad jūs dėl to gailitės. Jūs atsistotumėte prezidento Ruzvelto ar bet kurio kito žmogaus akivaizdoje ir pasakytumėte: „Aš neteisis, Dieve atleisk man už tą dalyką“. Kodėl? Ir tai, kur Kraujo atpirkimas...

⁸⁹ Pastebėjote, kad „n-u-o-d-ė-m-ė-s“. Nusidėjėlis yra nusidėjėlis, jis nedaro nuodėmių. Bet bažnyčia daro nuodėmes, elgiasi neteisingai, gauna klaidingą mintį, neteisingą išpuolį, sukelia dvejojimus, svirduliuoja kaip vaikštantis mažas kūdikis, bandantis išmukti vaikščioti. Jis dar tiesiog nemoka kaip reikiant vaikščioti, nes tai mažas berniukas. Bet mes turime Ranką, kuri ištiesiama, jei mes... paima ir palaiko mus, ir sako: „Ženk šį žingsnį į šią pusę, sūnau“. Jis mūsų nepakelia ir nepliaukštelėja, kadangi mes suklydome, Jis nesumuša mūsų mirtinai dėl to, kad mes bandome vaikščioti. Jis myli mus, kaip mes mylime savo vaikus.

⁹⁰ Tikrai tikras tėtis neimtų perti savo kūdikio, kai tas bando vaikščioti, jei jis perkrinta ant grindų. Iškart ištiesia didelę stiprią ranką ir pakelia jį, laiko jį abiem rankom, sako: „Štai taip reikia tai daryti, sūnau. Ženk štai taip“.

⁹¹ Tokiu būdu Dievas elgiasi su Savo Bažnyčia! Ištiesia ranką ir paima jį į Savo rankas, pakelia jį ir sako: „Ženk štai taip, sūnau. Čia, ne—ne—nekalbėk taip, sakyk tai kaip Čia. Taigi, man nerūpi, ką sako bažnyčia, ką sako *tas*, ką sako *anas*, tu sakyk tai kaip Čia. Kai Čia, tai yra Tai! Jei Mano Žodis pamokslauja Tai, tu laikykitės Jo, vaikščiook su Juo. Stovėk tiesiai su Juo. Nesirūpink, ką kalba kiti, stovėk tiesiai su Juo. Vaikščiook kaip Čia. Tokiu būdu tu žengsi savo žingsnius“.

⁹² Mūsų nuodėmės; išperkanti meilė už mūsų nuodėmės, arba mes iš viso neturėtume galimybės. Kaip mes tiesiog galėtume įsitvirtinti ant šių Žodžių!

. . .jo malonės gausa;

Kuria jis—jis dosniai . . .

⁹³ Kas yra „dosniai“? O, tai bent! Kuria Jis *dosniai*, „dideliu jos kiekiu“.

. . .jis dosniai suteikė mums su visa išmintimi ir sumanumu;

⁹⁴ „Sumanumą, visą išmintį Jis dosniai suteikė mums“. Visą „išmintį“, - ne pasaulio. Pasaulio išmintis Jam yra kvailystė, o Dievo išmintis - tai kvailystė pasauliui. Tiesiog kaip diena ir naktis, jie negali sutikti vienas su kitu. Bet kai saulė pradeda kilti, ir ateina diena, naktis išsisklaido į visas puses. Ir kai pradeda skverbtis Evangelijos Šviesa, visi pasaulio dalykai tiesiog pradeda nykti. Ir ką tai daro? Jis apščiai išlieja Saulės Šviesą ant Savo vaikų, vaikščiojančių Dvasioje, vedamų Dievo Dvasios, turinčių Jo malonės gausą, visą sumanumą ir išmintį, supratimą ir išvalgumą, žinančius kaip vaikščioti. Jei matote, kad tai neteisinga, tuomet būkite atsargūs tai ką jūs darote, kaip jūs. . . Jei tai neteisinga, būkite atsargūs netgi tame, kaip jūs prie to prieinate. Sumanumas! Būkite tikrai atidūs, tikrai įsitikinę, kad jūs žinote, kaip prie to prieiti. Išmintingi kaip gyvatė, nekenkiantys kaip balandis. Taip pasakė Jėzus.

⁹⁵ O, tai grynuoliai, draugai! Mes tiesiog galėtume tame pasilikti diena iš dienos. Argi jie nenuostabūs? Sumanumas, išmintis, Jis dosniai suteikė mums, išliejo! Davė mums ne šaukštelį, o paėmė didelį kastuvą ir tiesiog meta mums tai štai taip. Dosniai suteikė mums, sumanumą su išmintimi Jo malonės! O, nuostabi malonė, koks mielas skambesys!

Dabar, kuria jis dosniai suteikė mums su visa išmintimi . . .sumanumu;

Duodamas mums žinoti savo valios paslaptį, . . .

⁹⁶ Kam Jis kalba? Denominacijoms? Prašau, mano broliai, nemanykite, kad aš žeminu jūsų denominaciją, taip nėra. Aš bandau pasakyti jums, kad tai nuo pat pradžių buvo klaidinga. Jėzus pasakė: „Eikite pamokslauti Evangelijos“, mes nuėjome ir sukūrėme denominacijas. Štai dėl ko mes Jos neturime, mes einame paskui žmogaus išmintį. Jei Kalvinas galėtų prisikelti!

⁹⁷ Na, ne taip seniai aš stovėjau prie didžio žmogaus kapo, didžio reformatoriaus. Ir aš pagalvojau: „Koks tai buvo didis žmogus!“ Jis buvo! Na, tai. . . Aš ne. . . Tai buvo Džonas Veslis. Ir aš pagalvojau: „Jei Džonas Veslis šiandien galėtų prisikelti iš šio kapo ir pamatyti savo bažnyčios būklę, jam būtų gėda dėl savo vardo!“ Džonas Veslis buvo dievobaimingas vyras, kaip jis išsireiškia, ištrauktas nuodėgulis. Džonas Veslis buvo šventu

žmogumi, kuris tikėjo Dievu ir vaikščiojo paskui Jį žingsnis po žingsnio. Bet po Džono mirties jie pasakė: „Mes sukursime bažnyčią Džonui, taigi mes turėsime bažnyčią, ir pavadinsime ją Metodistų bažnyčia, dėl jo pašventinimo metodo, kuris yra antrasis malonės darbas“.

⁹⁸ Tada jie sukūrė bažnyčią, ir šiandien jų bažnyčios žmonės neigia viską, už ką stovėjo Džonas Veslis. Džonas Veslis pamokslavo Dieviškąjį išgydymą. Džonas Veslis tikėjo Dvasios krikštu. Džonas Veslis tikėjo į visą dovanų atstatymą. Džonas Veslis, Martynas Liuteris, daugelis tų didžiųjų vyrų kalbėjo kalbomis ir išaiškindavo. Ir šiandien, jeigu jūs kalbėsite kalbomis metodistų bažnyčioje arba liuteronų bažnyčioje, jie išmes jus pro duris. Kas atsitiko? Tiesiai tuo laiku, kai mes turėtume paskirti sūnus, kas nutiko? Jie išūnijo kažką kita, nes jie nežino Dievo paslapties. Ir jie niekada Jos nesužinos per seminariją!

⁹⁹ Leiskite man jums kai ką perskaityti. Jūs ne prieš? Gerai. Atsiverskime, aš turiu čia kai ką užsirašęs. Sužinokime, kaip Paulius... Taigi, štai, čia yra šios Žinios mokytojas. Atsiverskime tiesiog minutėlei Darbų 9:5. Paklauskime, kaip Paulius gavo šį Apreiškimą, kas atsitiko. Taigi, mes pradėdame skaityti Darbų 9, štai taip. Tai sekmadieninės mokyklos pamoka, tad kodėl gi ne—kodėl gi neperskaičius to? Praneškite man, kai kai aš...?...

Ir Saulius, tebealsuodamas grasinimais... (O, šis nedidukas kumpanosis, smarkaus temperamento, niekingas žydas!)... žudynėmis prieš Viešpaties mokinius, nuėjo pas vyriausiąjį kunigą,

ir išgavo raštus Damasko sinagogoms, kad užtikęs to...

¹⁰⁰ „Aš eisiu jų ieškoti! Jei tik galėsiu juos surasti, vaikinė, ką aš su jais padarysiu!“ Suprantate? „Jei tik galėsiu juos surasti!“ Bet jis buvo iš anksto numatytas!

¹⁰¹ Iš kur jūs žinote, kad tas senas degtindarys nėra iš anksto paskirtas Gyvenimui? Iš kur jūs žinote, kad ta gatvės prostitutė, su kuria jūs netgi nenorite kalbėti, iš kur jūs žinote, kad kada paspausite jai ranką ir pakviesite ją į bažnyčią, ji netaps Dievo šventąja ir nebus ten Šlovėje? Kai... Iš kur jūs žinote, kad ji - ne? Štai šito mes ir nežinome. Bet tai mūsų pareiga. Kaip žvejys užmetė tinklą į jūrą ir ištraukė, jis pagavo varlių, žuvų, driežų, vandens vorų ir viso kito, bet kai kurie iš jų buvo žuvys. Jis nežinojo, jis tiesiog užmetė tinklą. Taip ir mes darome. Pažiūrėkite į Paulių.

... norėdamas išgauti raštus Damasko sinagogoms, kad užtikęs to kelio sekėjus vyrus ir moteris, jis galėtų juos suimti ir gabenti į Jeruzalę. (Broli, jis iš tikrųjų buvo grubus!)

Ir jam bekeliaujant, jis priartėjo prie Damasko: ir staiga jį apšvietė. . .

¹⁰² „Keliu atėjo kunigas, daktaras F. F. Jones, ir tarė jam: „Tau reikalinga dabar seminarinė patirtis, sūnau, ir aš tikiu, kad Dievas galės tave naudoti“. Argi ši Rašto vieta neatrodytų siaubingai, jei mes ją štai taip perskaitytume? Taigi, tai tiesiog tiek pat prasmės. . . Aš kalbu tai nejuokaudamas. Tai, mes, tai lygiai tokia pat prasmė, kaip ir tai, ką mes turime šiandien. „Žinai, tavo mama buvo gera moteris, aš tikiu, kad iš tavęs gautūsi geras pamokslininkas“. Pažiūrėkite, kas įvyko.

Ir jam bekeliaujant, jis priartėjo prie Damasko: ir staiga jį apšvietė šviesa. . . (Fju-u, prasideda nuo atgamtiškumo!) . . . šviesa iš dangaus:

Ir jis nukrito ant žemės, ir jis išgirdo balsą, sakantį: . . . Sauliau, Sauliau, kodėl mane persekioji?

Ir jis paklausė: Kas tu esi, Viešpatie? Ir Viešpats jam atsakė: Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji: ir yra sunku tau spyriotis prieš akstiną.

Ir Jis drebėjo ir buvo apstulbęs, ir klausė: „Viešpatie, ką tu nori, kad aš. . . padaryčiau?“ Ir Viešpats jam tarė: „Kelkis, ir eik į miestą, ir tau bus pasakyta, ką tu turi daryti“.

¹⁰³ Ir vyrai, kurie su juo keliavo, nuėjo ir jie surado žmogų. Ananijas ten pamatė regėjimą. Viskas atgamtiškai! Ir Saulius, tas piktas vyrukas! Tas Ananijas matė regėjimą, pažvelgė į savo namus. Jis buvo pranašas, meldėsi savo namuose ir pamatė regėjimą. Jis. . . Viešpats prabilo į jį ir pasakė: „Štai ten keliu eina žmogus, tiesiog aklas kaip šikšnosparnis, ir jo vardas Saulius, jis yra Saulius iš Tarso“.

¹⁰⁴ Jis atsakė: „Viešpatie, aš girdėjau didžių dalykų. Nesiųsk manęs, aš mažas žmogus. Nesiųsk manęs pas jį“.

¹⁰⁵ Jis tarė: „Bet, štai, jam einant keliu Aš parodžiau jam regėjimą. Aš pasirodžiau jam Ugnies Stulpe. Aš ištikau jį visišku aklumu. Ir Man reikėjo jį apakinti ir suniokoti, prieš tai kai Aš galėsiu kažką iš jo padaryti. Supranti, Aš turėjau sugriauti visą jo teologiją. Žinai, jis buvo—jis buvo—jis buvo didis vyrukas, vienoje iš tų bažnyčių ten. Jis turėjo visokių rūšių daktarų laipsnius, jam daugiau nereikėjo nieko patobulinti, bet, - Jis pasakė, - ką Aš turėjau padaryti - tai išimti visa tai iš jo“.

¹⁰⁶ Štai toks buvo dalykas. Ne tai, kad reikėjo daugiau įdėti į jį, bet reikėjo išimti iš jo. Aš manau štai kas yra su daugeliu iš mūsų dvasininkijos šiandien; išimti iš jų, kur Dievas galėtų įdėti į juos Šventąją Dvasią. Išimti! Čia, jis pasakė, kad jis. . .

¹⁰⁷ Ir jis pasakė: „Viešpatie, bet šis—šis—šis vyras yra baisus žmogus“.

108 Jis tarė: „Bet, štai, jis meldžiasi. Taigi, tu nueisi tokia tai gatve ir ateisi prie fontano. Tu praeisi pro tą fontaną iš kairės, ir eisi toliau. Ten bus baltas namas, prieisi ir pasibelsi į duris. Jis tiesiog guli ten koridoriuje, toliau jie negalėjo jo užvesti. Uždėk ant jo rankas, nuvesk jį prie Damasko upės ir pakrikštyk jį Jėzaus Vardu. Nes, Aš pasakysiu tau, ką Aš ruošiuosi padaryti, jam teks daug iškentėti dėl Manęs, nes jis yra Mano pasiuntinys pagonims“. Amen!

109 „Na, taigi, palauk minutėlę, Viešpatie! Kokią turėčiau parekomenduoti mokyklą?“ Aš pasakysiu jums, žinote ką padarykime, perskaitykime Laišką Galatiečiams ir sužinokime. Kaip tik prieš—prieš tai buvęs skyrius. Susiraskime Galatams 1, ir pradėkime nuo 10-os eilutės, ir sužinokime į kokią mokyklą ėjo Paulius, į kokią seminariją, ir kieno rankos buvo ant jo uždėtos ir, o, visa tai įvyko. Galatams 1-as skyrius. Taupydami laiką, pradėkime maždaug nuo jo atsivertimo, nuo 10-os eilutės.

Ar aš ieškau žmonių palankumo, ar Dievo? Gal aš stengiuosi įtikinti žmonėms? Nes jei aš dar siekiu patikti žmonėms, tai aš nebūčiau Kristaus tarnas.

110 O, tai bent, tai bent, tai bent! Ar aš galiu tiesiog pasakyti kai ką prieš tai čia. Galatams 1, atsiverskime 8-ą skyrių. Kiek iš jūsų žino, kad būtent Paulius privertė tuos žmones pasikrikštyti iš naujo - Jėzaus Vardu, Darbų 19? Žinoma, kad taip. Paimkime tiesiog šiek tiek aukščiau čia, 8-ą—8-ą eilutę.

... nors mes ar angelas iš dangaus imtų skelbti jums kitokią evangeliją, negu tą, kurią mes jums paskelbėme, tebūnie jis prakeiktas.

111 Iš kur gavai šią Evangeliją, Pauliau? 9-a eilutė.

... mes sakėme anksčiau, taip dabar aš sakau dar kartą, Jei kas skelbtų jums kitokią evangeliją, negu tą, kurią jūs esate girdėję, priėmę, tebūnie jis prakeiktas.

112 Jei jis yra archangelas, jei jis yra vyskupas, jei jis generalinis prižiūrėtojas, jei jis yra Daktaras toks-ir-toks, kas jis bebūtų, jeigu jis nepamokslauja apie vandens krikštą Jėzaus Kristaus Vardu, apie krikštą Šventąja Dvasia, nepamokslauja apie dovanų atstatymą, apie Kristaus Atėjimą, apie visus tuos dalykus, tebūna jis prakeiktas! Jeigu jis bando paimti bet ką iš šio Žodžio čia, ir kalba, kad tai buvo skirta kitai dienai, ir pagrįsti tai kažkokia nauja fantastine idėja, kurią mes išmokome kokioje tai seminarijoje, tebūna jis prakeiktas!

113 Paskaitykime toliau, pažiūrėkime, kaip Paulius tai gavo, pažiūrėkime, kaip, ką aš bandau jums pasakyti šį rytą.

Ar aš ieškau žmonių palankumo, ar Dievo? Gal aš stengiuosi įtikinti žmonėms? Nes jei aš dar siekiu patikti žmonėms, tuomet aš nebūčiau Kristaus tarnas.

114 Kaip aš galiu kažko tikėtis, kaip gali žmogus, kuris myli Dievą ir ypač pamokšlininkas, tikėtis ko nors kito, išskyrus žmonių neapykantos? Žmonės neapkės jūsų. Na, jie pasakė. . . Jėzus pasakė: „Jei jie išvadino Mane, namų Šeimininką. . . Aš esu Šeimininkas, didžiausias iš visų jūsų. Aš esu Tas, kuris gali daryti daugiau stebuklų ir daryti daugiau su Šventąja Dvasia nei kad jūs visi, kadangi Aš turiu Savyje visą pilnatvę. Ir jeigu jie vadino Mane ‚Belzebubu‘, tai tuo labiau vadins ir jus? Bet, - pasakė, - negalvokite, ką reiks sakyti, nes ne jūs kalbėsite, tai Tėvas, gyvenantis jumyse, kalbės tuo metu. Tik tvirtai stovėkite su Žodžiu“. Ir Jis, užbaigęs rašyti Knygą, Jis pasakė: „Kas atims vieną Žodį nuo šios Knygos arba pridės prie Jos vieną žodį, tam bus atimta jo dalį iš Gyvenimo Knygos“. Dieve, padėk mums tvirtai stovėti su Juo!

115 Dabar sekanti eilutė, leiskite dabar man perskaityti, greitai dabar perskaitykite.

*Bet aš patvirtinu. . . (Tai nuves jus į Teismą.)
Aš patvirtinu jums, broliai, kad mano paskelbtoji
evangelija nėra iš žmogaus.*

„Taigi, aš nesu nei metodistas, nei baptistas, nei presbiterijonas, nei sekmininkas; ji nebuvo iš žmogaus. Nei. . .“

*Aš neperėmiau jos iš žmogaus ir nebuvo jos
išmokytas, . . .*

116 „Aš neperėmiau jos iš žmogaus, nei iš seminarijos, nei iš daktaro, nei iš teologo, nei iš ugdymo mokyklos. Aš niekada jos neperėmiau tokiu būdu, aš nebuvo jos mokomas tokiu būdu, aš niekada nesuradau jos tokiu būdu, ji niekada neatėjo pas mane tokiu būdu“. Kaip tuomet ji atėjo, Pauliau?

. . . jos išmokytas, bet per Jėzaus Kristaus apreiškimą.

117 „Kai Kristus apreiškė man Save, kad Jis buvo Dievo Sūnus, kai tas Ugnies Stulpas nužengė ant manęs tą dieną, aš paklausiau: ‚Kas Tu esi, Viešpatie?‘ Jis atsakė: ‚Aš esu Jėzus‘“.

118 Taigi, aš jums parodysiu, kas—kas jam nutiko. Taigi, tiesiog dabar jeigu vaikas patirtų išgyvenimą, jie norėtų, kad jis dešimt metų mokytųsi graikų ir dar dešimt metų mokytųsi ko nors kito, ir per tą laiką jis jau būtų išėjęs. Pažvelkite.

*. . . neperėmiau jos iš žmogaus ir nebuvo jos
išmokytas, bet per Jėzaus Kristaus apreiškimą.*

*Juk esate girdėję apie mano pokalbius praeityje žydų
religijoje, . . .*

119 „Aš buvau didis daktaras, vaikine. Aš turėjau tai“. Jis mokėsi pas Gamalielį, aukščiausio lygio mokytoją, kokį tik jie turėjo šalyje. Kiek iš jūsų žino, kad Gamalielis buvo vienas iš didžiųjų, didingiausių mokytojų? Taip, pone. „Savo žydų religija, vaikine, aš ją išmokau; aš žinojau, taip sakant, Apaštalų tikėjimo išpažinimą ir visus tuos dalykus, supranti. Aš žinojau kaip

reikia kalbėti visas rytines maldas ir kaip laiminti žmones“. Suprantate?

*... kaip aš be saiko tuomet aš persekiojau Dievo
bažnyčią ir niokoju ją:*

„Kaip aš bandžiau sustabdyti tą krūvelę šventųjų velenėlių!“
Suprantate? Suprantate?

Ir aš judėjų religijoje buvau pranokęs . . .

¹²⁰ „Aš buvau didžiu žmogumi. Vaikine, aš tikrai . . . Aš pranokau, aš parodžiau jiems, kad aš galiu juos sutriuškinti, nes aš užmušiau Steponą ir dar daug viso kito aš pridariau. Matote, kaip aš dariau!“ Kaip jis negailestingai persekiojo!

*Aš judėjų religijoje buvau pranokęs daugelį
bendraamžių savo tautiečių, būdamas itin uolus dėl
savo tėvų tradicijų.*

¹²¹ Taigi, atminkite, ne Dievo Žodžiui, „tėvų tradicijoms“, kitaip tariant, bažnyčios tradicijoms. „Aš manau, kad aš buvau metodistu iki širdies gelmių, aš buvau baptistu iki širdies gelmių, aš buvau sekmininku iki širdies gelmių“. O jūs? Aš noriu būti Dievu iki širdies gelmių. Taip, štai taip. Suprantate? Gerai.

. . . savo tėvų tradicijų.

*Bet kai tai patiko Dievui, . . . (o, o, Pauliau, štai
taip) . . . kuris atskyrė mane dar esant motinos iščiose,
netgi atvedęs mane į šį pasaulį, ir pašaukė mane savo
malone,*

Kad apreikštų manyje savo Sūnų, . . .

¹²² Kaip tai? „Šventąja Dvasia manyje! Tai patiko Dievui, kuris atskyrė mane dar esant motinos iščiose, paimti mane ir duoti man Sūnų, kuris yra Šventoji Dvasia Dvasios pavidale, manyje, kad apreikštų Save manyje“. O, tai bent! Fju! Man—man—man atrodo, kad tuoj pradėsiu šūkauti.

¹²³ Pažvelkite, leiskite man jums pasakyti, broli. Kai tai patiko Dievui! O, aleliuja! Kai tai patiko Dievui! Girtuoklis tėvas. Motina . . . Telaimina tave Dievas, mama, aš nieko prieš tave nekalbu. Bet motina, kuri apie Dievą žinojo ne daugiau nei triušis apie slides. Ir tėvas, kuris voliojosi girtas gatvėse. Ir netgi neturėjau batų, kad eiti į mokyklą, ir nekirpti plaukai nukarę ant kaklo, ir visi manęs neapkentė, kadangi aš buvau kentukietis, čia Indianoje. Ir kaip, o, kaip tai buvo tiesiog pasmirdęs reginys. Bet tai patiko Dievui! Amen! Tai patiko Dievui, kuris atskyrė mane dar esant motinos iščiose, kad apreikštų manyje Savo Sūnų, padarydamas Žodžio tarnautoju, kuris tvirtai stovės su Juo, parodydamas regėjimus, ženklus, nuostabius dalykus ir stebuklus. Ir, o, tai bent!

¹²⁴ Suprantate, apie ką Jis kalbėjo? Dievui patiko tai daryti! Kaip? Klausykite atidžiai. „Apr- . . .“ Paimkime dabar 16-ą eilutę.

Kad apreiškstų manyje Savo Sūnų, kad skelbčiau jį pagonims; aš neskubėjau tartis su bažnyčia:

125 „Aš niekada nesikreipiau į jokių vyskupų ir neklausiau jo, ką aš turiu daryti. Aš niekada nesikreipiau į jokių kūrų ir kraują, į jokiais organizaciją ar dar ką nors. Aš niekada neturėjau su jais nieko bendro. Aš niekada nesitariau su kūnu ir krauju. Taip pat nevažiavau į Jeruzalę pas visus didžius šventus kunigus, šventus tėvus ir visus kitus, ir nekalbėjau: ‚Taigi, žinote, aš turėjau regėjimą, ką aš turiu su tuo daryti? Aš pamačiau regėjime palaimintą Viešpatį Jėzų! Jie būtų pasakę: ‚Nešdinkis iš čia, tu! Kas . . . Tu šventasis velenėli! Na, kas tau nutiko?‘ Ne, aš jau iš pradžių turėjau visus tuos mokslo laipsnius. Turėjau . . .“

126 Ir Paulius čia pasakė, aš galiu jums parodyti Rašte, kad jis pasakė, jog jis turėjo pamiršti viską, ko kada nors yra išmokęs, ir laikyti tai nieku, kad jis galėtų pažinti Kristų. O!

Ir nevykau į Jeruzalę pas anksčiau už mane pašauktus apaštalus; bet iškeliavau į Arabiją ir pasukau vėl į Damaską.

Ir po trijų metų nukeliavau į Jeruzalę pasimatyti su Petru, ir pasilikau pas jį penkiolika dienų.

127 Ir skaitydami toliau, mes sužinome, kad jis ir apaštalas Petras niekada gyvenime vienas kito nematė, niekada vienas kito nepažinojo, niekada vienas kito nematė, bet kada jie susitiko, jie pamokslavo tą pačią Evangeliją. Dievas turi mokyklą. Suprantate? Taip!

128 Čia buvo Petras, atsistojęs Sekminių dieną ir pasakė: „Atgailaukite, kiekvienas iš jūsų, pasikrikštykite Jėzaus Kristaus Vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės, ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną“.

129 Pilypas pasakė: „O, kaip tai šlovinga! Aš irgi turiu kažką daryti. Nuvykęs į . . . aš gavau kvietimą vykti į Samariją“. Nuvykau ten ir liudijau gatvėje. Pirmas dalykas, priešo ligotas žmogus, uždėjo ant jo rankas, ir pradėjo šokinėti, pasišokinėdamas. Pasakė: „Šlovė Dievui, na štai, prašom!“ Šūrenė didelį susirinkimą. Jis pasakė: „Jums visiems reikia Šventosios Dvasios“. Jis pasakė: „Jūs turite padaryti štai ką - jūs turite pasikrikštyti Jėzaus Vardu“. Taigi jis nuvedė juos visus ten ir pakrikštijo juos visus Jėzaus Vardu. Tarė: „Ateik, Petrai, uždėk dabar ant jų savo rankas“. Ir jie gavo Šventąją Dvasią.

Petras, Kornelijaus namuose, tuo pačiu būdu.

130 Paulius jo net nebuvo matęs ir nieko apie jį nebuvo girdėjęs. Bet jis pereidamas aukštesniašias sritis, atvyko į Efezą ir rado ten kai kuriuos mokinius. Jis rado baptistų pamokslininką, jis buvo Apolas, atsivertęs teisininkas, protingas, šaunus, kuris imdavo ir įrodydavo iš Senojo Testamento, kad Jėzus buvo Dievo Sūnus. Taip, pone, jis buvo protingas žmogus. Ir jie šūkavo, jie

džiaugėsi. Biblijoje taip sakoma. Perskaitykite Darbų 18-ą ir 19-ą skyrius ir pažiūrėkite, ar tai ne tiesa. Jie džiaugėsi, jie šoko Dvasioje ir bėgiojo aplinkui, žinote. Paulius paklausė: „Bet ar jūs gavote Šventąją Dvasią nuo tada, kai įtikėjote?“

¹³¹ Ir jums, broliai baptistai, kurie bando įkišti tai žmonėms į gerklę, ir pasakė, kad graikų originale sakoma: „Ar gavote Šventąją Dvasią nuo tada, ar *tada*, kai įtikėjote?“ Aš metu jums iššūkį, atneškite man Graikų! Aš turiu mano asmeninį graikų originalą. Aš taip pat turiu aramėjų ir hebrajų. Kiekvienoje iš jų sakoma: „Ar jūs gavote Šventąją Dvasią *nuo tada*, kai įtikėjote?“

¹³² „Tikėjimu jūs esate išgelbėti“, - tai yra jūsų tikėjimas į Dievą. Kraujas išlaiko jus švarius nuo nuodėmės, nes tai padaro auka. Kraujas jūsų neišgelbsti, bet Kraujas išlaiko jus švarius. Kaip jūs esate išgelbėtas? „Tikėjimu jūs esate išgelbėtas“, - ir tai per Dievo išankstinį žinojimą, pašaukiant jus. Jūs esate išgelbėtas, ir Kraujas atlieka sutaikinimą, nuolat išlaikydamas jus švarius. Ir tada viena Dvasia jūs esate pakrikštyti į Šventąją Dvasią, į tikinčiųjų bendravimą ir į Šventosios Dvasios bendravimą, kad būtumėte Dvasios vedami, darydami ženklus, stebuklus.

¹³³ Patarnaudami, einame toliau, kažko laukdami, tik truputėli mes suprantame tai, tikiuosi, tikėdamiesi, kad mes vis tiek padarysime. Aš sakiau jums šį kartą, kad pakviestumėte mane, argi ne? Tiesiog atsitiktinai aš pažvelgiau į jį. Tik—tik dar keli žodžiai. Tik . . . Dar—dar truputį.

¹³⁴ Kiek ilgai tęsiasi šis išgelbėjimas, kiek? Kas tai per išgelbėjimas? Iš bažnyčios į bažnyčią? Iš . . . Atsiverskime Hebrajams 9:11, tik minutėlę, tiesiog—tiesiog pažiūrėti, kad pamatytume, kaip ilgai, tik kelias minutes. Atsiverskime Laišką Hebrajams ir tiesiog išsiaiškinkime, kiek būtent tęsiasi šis išgelbėjimas. Pažiūrėkime, kas tai per išgelbėjimas. Perskaitykime dabar Hebrajams 9:11.

Bet Kristus, atėjęs kaip būsimųjų gėrybių vyriausiasis Kunigas, pro aukštesnę ir tobulesnę padangtę, ne rankų darbo, tai yra . . . (Taigi, tai yra tas pats mokytojas, Paulius, suprantate.) . . . ne šitos kūrinijos . . . šitos kūrinijos;

Taip pat ne ozių ar veršių krauju, bet savojuo krauju vieną kartą visiems laikams įžengė (kiek kartu? Vieną kartą!) į šventąją vietą, ir įvykdė . . . (išgelbėjimą savaitei, išgelbėjimą iki kito prabudimo? Kokį?) . . . mums amžinąjį atpirkimą.

¹³⁵ Ką reiškia žodis „Amžinas“? Kristuje, po to kai aš įtikėjau . . . Niekas negali pavadinti Jėzaus „Kristumi“, vien tik Šventąją Dvasia. Taigi, yra trys žmonių grupės: netikintys, apsimetėliai ir tikintieji. Bet tie, kurie kartą patikėjo į Amžiną Gyvenimą, įėjo į kiemus.

¹³⁶ Paimkime senų laikų šventyklą, kokį pirmą dalyką jie padarydavo? Įeidavo į kiemus, pagonys. Sekantis - buvo varinis aukuras, kur jie nuplaudavo auką prie auksinio praustuvo. Sekantis - buvo aukos nužudymas ir kraujo apšlakstymas ant aukuro. Tuomet, kartą metuose Aaronas buvo patepamas, o, (kuo?) Sarono rožės kvepalais, brangiu aliejumi, kuriame buvo kvepalų, jie išliedavo jį jam ant galvos, jis tekėdavo iki pat jo drabužių kraštų. Pažiūrėkite, kaip šiam žmogui reikėjo įeiti už tų uždangų kartą metuose, nešant prieš save kraują dėl Malonės Sosto. Ir jis kartą pasiėmė su savimi lazda ir užmiršo ją. Kai jie sugrižo jos paimti, ji jau buvo išleidusi pumpurus ir pražydusi. Ir sena lazda, su kuria jis vaikščiojo, galbūt, keturiasdešimt metų dykumoje, gulėjo toje Šventoje Vietoje! Žiūrėkite, kai jie paimdavo tą sandoros kraują, kraujas, jis buvo pateptas. Ir jis buvo apsilvilkęs drabužiais, ant kuriu buvo maži varpeliai, granatas ir varpelis. Ir tas vyras turėjo eiti taip, kad kiekvienąkart, kada jis pajudindavo savo koją, ir judėjo štai *taip*, ir dėdavo žingsnį, jie grodavo „Šventas, šventas, šventas Viešpačiui. Šventas, šventas, šventas Viešpačiui. Šventas, šventas, šventas Viešpačiui“. O, tai bent!

¹³⁷ Apie ką aš kalbu? Išgirk Tai, Branhamo bažnyčia! Jūs turėjote savo galimybę. Kai žmogus kartą yra pateptas Šventąja Dvasia, kad būtų išūnytas į Dievo šeimą, kad Tėvas paskirtų jį poziciškai ir pastatytų čia tarnystei, į jo gyvenimo tikslą, arba į tai, kam Dievas jį pašaukė, jo vaikščiojimas turi būti: „Šventas, šventas, šventas Viešpačiui. Šventas, šventas, šventas!“

„O, tu turi pasukti į šoną štai *čia* ir būti. . .“

„Šventas, šventas, šventas Viešpačiui“.

„O, tu turi tikėti viskuo, ką pasakė vyresnysis, *šituo*“.

¹³⁸ Bet: „Šventas, šventas, šventas, Viešpačiui“. Tegul Jo Žodis būna pirmas, tegul Jis būna viskuo, kas tik yra, panardintas, įsitvirtinęs jūsų širdyje! Jūsų vaikščiojimas turi būti Žodyje. „Šventas, šventas, šventas, Viešpačiui“.

¹³⁹ „O, jeigu jūs tik ateisite čia! Aš jums pasakysiu, ką mes darome, mes suorganizuosime, įtrauksime jus į savo organizaciją, jūs būsite didžiu žmogumi“.

¹⁴⁰ „Šventas, šventas, šventas, Viešpačiui. Šventas, šventas, šventas, Viešpačiui“, - judame toliau, neturi reikšmės kas ką sako, kaip pavadina šias garsajuostas.

¹⁴¹ „Daryk *tą*, daryk *ana*, padaryk *tai*, padaryk *šitai* ar *kitaip*“.

¹⁴² „Šventas, šventas, šventas, Viešpačiui“. Jūs turite nukreipti savo akis į Kalvariją, ir niekas jūsų nesustabdys! Jūsų pačių gyvenimo kelias - jūs einate Karališkuoju Greitkeliu, pateptas brangiuoju patepimo Aliejumi, įeinatė į Švenčių Švenčiausią. Fju! Amen. Gerai.

143 Paulius pasakė, kad jis gavo Tai ne iš žmogaus. Taigi, ką jis sako, grįžtant prie Galatiečių, mūsų pamokos? „Apreiškė mums Savo valios paslaptį“. Kas yra Jo valia? „Apreiškė Savo valios paslaptis“. Jūs, kurie užsirašote, 9-a eilutė. Taigi aš pasiskubinsiu ir tuo užbaigsiu, nes mes užsivėlinome.

144 O, kiekvienas žodis yra toks...?..O, kiekvienas Žodis yra grynuolis. Jūs galite tiesiog paimti jį ir tiesiog toliau Jį poliruoti. Jūs galite kasti, aš galiu...Jūs galite paimti iš ten vieną Žodį, perkelti Jį į Pradžios Knygą ir nupoliruoti tai, perkelti į Išėjimo Knygą ir vėl nupoliruoti, perkelti į Kunigų Knygą ir vėl nupoliruoti, ir, kai jūs pereisite prie Apreiškimo Knygos, kiekviena jo dalis - Jėzus! Amen. Jūs galite poliruoti tai, kiek tik jūs norite, bet kai jūs pasieksite—kai pasieksite Apreiškimo Knygą - tai bus Jėzus. Nes Jis pasakė: „Aš esu Tas, Kuris buvau, Kuris Esu ir Ateisiu. Aš esu Dovydo Šaknis ir Palikuonis, Rytinė Žvaigždė. Aš esu Alfa, Omega“. Tai A ir Z graikų abėcėlėje. „Aš esu nuo A iki Z. AŠ ESU! Aš esu Viskas-visame“. Teisingai. „Aš esu Tas, kuris buvau gyvas ir buvau miręs, ir gyvas amžinai. Aš turiu mirties ir pragaro raktus“. O, tai bent! Kiekvienas grynuolis, kurį aš paimu čia ir pradėdu poliruoti tai, tame iš karto suspindi Jėzus.

145 Taigi, tiesiog šiek tiek vėliau, ir tuomet mes—mes—mes—mes, mes sustosime. Taip. Tuomet, ko gi mes laukiame? Dėl ko jūs esate čia, susirinkime? Koks to tikslas? Dėl ko pasaulis dejuoja? Dėl ko ten kabo atominė bomba, kam molekulės ir atomai? Ir, o, kam visa tai?

146 Atsiverskime Romiečiams 8-ą, tik minutėlei. Ko laukia? Dėl ko visas šis laukimas? Koks laikas? Romiečiams 8-as skyrius, ir pradėkime skaityti maždaug, o, sakyčiau, aštuo-... Pradėkime maždaug nuo devy-...19-os eilutės, ir tiesiog—tiesiog perskaitykime čia, kad tai būtų—tai būtų tikrai miela. Teisingai. Aš žinau, kad jūs jau atsiverčiate. Gerai. Romiečiams 8-as skyrius, manau, kad aš teisus. Taip, pone. 8-as skyrius, ir pradėkime čia, maždaug nuo 18-os eilutės. Pradėkime nuo 14-os eilutės.

Nes visi, vedami Dievo Dvasios, yra...Dievo sūnūs.
(Teisingai.)

Jūs gi esate gavę ne vergystės dvasią, kad ir vėl bijotumėte;...

147 „O, net nežinau, ar aš galėsiu išsilaikyti. U-uh, jeigu aš tik dabar galėčiau išsilaikyti!“ Nieko nelaikyk! Tai ne tame, ar aš išsilaikau ar ne, tai - ar Jis išlaiko. Aš dabar esu Jame, suprantate.

148 Na, jūs sakote: „Na, jeigu aš esu Jame!“ Taigi jūs—jūs, presbiterionai sakote: „O, mes visada tuo tikėjome“. Bet jūsų gyvenimas įrodo, kad taip nėra, nebent jūs gyvenate toki

gyvenimą, kokį gyveno Jis, jūs tikite ta pačia Evangelija, kurią Jis pamokslavo.

¹⁴⁹ Jūs sakote: „O, - baptistas sako, - žinoma, aš tikiu į Amžiną saugumą“. Ir išeiniate čia, rūkote cigarus ir lakstote į šokių, o moterys kerpasi plaukus, dažo savo veidus ir elgiasi kaip nežinau kas? Jūsų vaisiai įrodo, kad jūs Tuo netikite.

Kai aš paklausiu: „Ar jūs tikite Dievišku išgydymu?“

„O, Daktaras Jones pasakė, kad tai buvo *tam*, na tai buvo anomis dienomis“.

¹⁵⁰ Taigi, jūs veidmaini! Kas yra su jums? Jūs vargšas suklandintas vaikas. Jūs esate taip toli nuo Evangelijos, kol tai yra apgailėtina. Jūs nukrypote į kažkokį tai purviną kelią, vedantį į degantį sąvartyną. Argi jūs nematote, ką Jis čia pasakė? Kad kiekviena dvasia, kuri išpažįsta, kad Jėzus neateina kūne tiesiog dabar - tai iš klaidingos dvasios. Biblijoje pasakyta, kad Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Ką Jis tuomet pasakė, Jis sako ir dabar, Jis toks visada. Tiesiog paklausykite.

Jūs gi esate gavę ne vergystės dvasią, kad vėl bijotumėte; bet jūs gavote Dvasią į-... [Susirinkimas sako: „Išūnytės“—Red.]

¹⁵¹ Taigi, po to, kai jūs esate išūnytas, gerai, po to, kai jūs išūnytas. Jūs esate paskirtas, tuomet jūs suprantate, po to, kai ceremonijoje buvo pasakyta ir jūs buvote teisingai patalpintas į Kūną. Jūs esate sūnus, žinoma, dukra, kai jūs gimstate iš naujo, jūs tuomet esate, tai jūsų gimimas. Bet dabar jūs esate poziciškai paskirtas.

Mes esame gavę ne vergystės dvasią... bijotumėte; bet mes gavome Dvasią—mes gavome išūnytės Dvasią, kurioje mes šaukiame: Aba, Tėve. (Kas reiškia: „mano Dieve“. Gerai.)

Pati Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad mes esame—mes esame Dievo vaikai:

¹⁵² Kaip ji tai daro? Jūs sakote: „Šlovė Dievui! Aleliuja! Tai manęs nejaudina, aš esu Dievo vaikas“, - ir išeiniate, ir darote tuos dalykus, kuriuos jūs darote? Dievo Dvasia darys Dievo darbus.

¹⁵³ Jėzus pasakė: „Tas kas tiki Mane, darbus, kuriuos Aš darau, jis irgi darys“. Suprantate? Suprantate?

¹⁵⁴ Jei—jėi—jėi—jėi išauga ši vynšakė, ir ant jos užauga vynuogės kekė, ir išauga kita, ant kurios užauga krūva moliūgų, tai čia kažkas negerai. Suprantate? Tai įskiepta bažnyčia, tai įskiepyta vynšakė, tai įskiepytas asmuo. Jeigu asmuo iš kokios tai denominacijos, priklauso denominacijai ir vadina save krikščioniu, ir neturi Šventosios Dvasios, ir turi Dievo Jėgą ir visus šiuos dalykus. . . .

155 Taigi, jei jūs išeinatė ir elgiatės taip, tarsi krūvelė girtų, tik todėl, kad jūs kalbėjote kalbomis. Aš mačiau velnius, kalbančius kalbomis. Taip, pone. Aš mačiau juos šokančius dvasioje ir šūkaujančius, putas dribo iš burnos, ir visa kita, ir visa tai. Aš mačiau tai. Aš... Aš nekalbu apie tai. Aš kalbu apie Dievo Dvasią.

*Pati Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad mes esame...
Dievo vaikai:*

O jei tuomet vaikai, paveldėtojai; Dievo paveldėtojai, ... bendrapaveldėtojai su Kristumi; jei taip... mes kenčiame su juo, kad mes... taip pat būtume pašlovinti kartu.

Aš esu tikrais, jog kentėjimai... .

156 Tik paklauskite šito. O, argi tai ne nuostabu!

Aš esu tikras, jog šio laiko kentėjimai negali lygintis su būsimąja šlove, kuri mummyse—mummyse bus apreikšta.

Nes kūrinija su ilgesiu laukia... .

157 Tai vadinama čia, turiu vieną—turiu vieną žodelį, nedidukę įrašytą pastabą parašėte, „kūrinija“, teisingai, Graikų kalboje.

... kūrinija su ilgesiu, kūrinija laukia *Dievo sūnų* pasireiškimo.

158 Ko visi laukia? Ko laukia visa kūrinija? Kada bus apreikšti Dievo sūnūs. Ji laukia, kol Bažnyčia atsistos į Savo poziciją. Kas buvo Dievo sūnus, kai Adomas, kur buvo jo valdos? Žemė. Jis, jis viešpatavo žemėje. Ar taip? Tuomet Jis nebuvo Elah, Elah, Elohim; Jis buvo Jehova. Suprantate? Tai yra: „Aš esu Dievas, ir Aš sukūriau keletą mažesnių už Save. Ir Aš daviau jiems valdas. Ir jų valdos, jų valdžioje - yra žemė“. Žmogus valdė žemę. Ir visa kūrinija laukia, kada bus apreikšti Dievo sūnūs. O!

Mes laukiame, kai ateis ta džiugi tūkstantmečio diena,

Kada mūsų palaimintasis Viešpats ateis ir pasiims savo laukiančią Nuotaką;

O, žemė dejuoja, šaukiasi tos mielos išlaisvinimo dienos,

kai mūsų Gelbėtojas vėl sugriš į žemę.

159 Ar tai tiesa? Laukia. Dievas stengiasi pastatyti Savo Bažnyčią į poziciją, kad apreikštų Save, surastų vieną, per kurį Jis štai taip galėtų veikti, pasakyti: „Čia Mano Dvasia juda laisvai. Štai Ji. Tai, kur Aš—Aš galiu veikti“. Čia, paima dar vieną ir paskiria jį: „Aš galiu jį paskirti“. Išūnystė, paskyrimas, pasireiškimas, paima jį iš čia ir praveda dėl jo ceremoniją, aplanko jį su Angelu, kalba jam kažką. Taigi, jeigu jis pasakė tiesą! Taigi, jeigu jis tiesiog kažką išgalvojo - tai nesuveiks. Ne, ne, tai—tai nesuveiks, mes daug to turėjome. Bet aš turiu omenyje—bet aš turiu omenyje Dievo sūnų pasireiškimą, kai

Dievas apreiškia Save ir Jis pasiūnčia jį. Ir tada jis išeina, ir ką jis kalba yra Tiesa. Ką jis daro yra Tiesa. Ką jis daro - jis išreiškia Kristų. Pagal ką jūs įvertinate jį? Pagal tai, kaip jis stovi Žodyje, tiesiai su Žodžiu. Suprantate, štai kaip jūs pažįstate visus žmones - pagal tai, kaip jis stovi su Žodžiu. „Jei jie kalba ne pagal Žodį, juose nėra Gyvybės“, - sakoma Biblijoje. Suprantate? Palikite juos.

¹⁶⁰ Dabar perskaitykime, tuomet mes—mes turėsime sustoti, nes mūsų laikas baigiasi. Gerai, 10-oje eilutėje, tiksliau, 9-oje, eilutėje.

Paskelbdamas mums savo valios paslaptį, (kad išsūnytų mus) pagal savo palankumą, kaip jis nusprendė savyje:

¹⁶¹ Jis Pats tai sumanė, dar prieš pasaulio sukūrimą. Kiek iš jūsų supranta tai? Matote?

Laiko pilnatvei. . .

¹⁶² O, tai bent, štai ir vėl! Hm! O, leiskite—leiskite—leiskite tiesiog praleisti tai, suprantate.

. . . laiko pilnatvei atėjus. . .

¹⁶³ Ar tikite paskirtam laikui? Biblijoje taip pasakyta: „Laiko pilnatvei atėjus“. Kas yra laiko pilnatvė? Buvo paskirtas laikas, na, buvo paskirtas Mozės Įstatymo laikas. Buvo paskirtas Jono Krikštytojo laikas. Buvo Kristaus pašiktas laikas. Buvo bažnytinės organizacijos laikas. Buvo Šventosios Dvasios išsiliejimo laikas. Dabar yra išsūnijimo laikas, tai ko pasaulis laukia, dejuoja. „Ir kai ateis laiko pilnatvė, kai ateis paskirto laiko pilnatvė“, - kas yra ta laiko pilnatvė? Kai mirusieji prisikelia, kai baigiasi ligos, kai. . . kai visa žemė nustoja dejavusi. „Paskirto laiko pilnatvė“. Pažiūrėkite į tai.

Kai, laiko pilnatvei atėjus jis galėtų surinkti visa į vieną Kristuje. . .

¹⁶⁴ Argi jūs nesidžiaugiate? Kaip Jis ketina tai padaryti? Surinkti viską Kame? [Susirinkimas sako: „Kristuje“—Red.] Kaip jūs įeinatė į Kristų? [„Vieną Dvasia“.] Viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti į [„vieną Kūną“] vieną Kūną. Ir tas Kūnas - Kieno Kūnas? [„Kristaus“.] Jau nuteistas. Jis paėmė mūsų pasmerkimą. Tuomet kas mes esame? „Kai Aš pamatysiu [„Kraują“.] Kraują - Aš praeisiu pro jus“. Kiekvieną kartą, kai Jis pažvelgia į Kūną, Jis sėdi ten, kruvinas. Kaip aš ten patekau? Šventąja Dvasia. Ji tiesiog pereina virš. O, tai bent!

Ir kai ateis paskirto laiko pilnatvė, kad laiko pilnatvei atėjus. . . jis galėtų surinkti visa į vieną Kristuje, kas yra danguje. . .

¹⁶⁵ Taigi, jeigu jūs norite pakalbėti apie vardą, mes tiesiog pradėsime ir tiesiog dabar pakalbėsime apie jį šiek tiek. Visa šeima Danguje yra pavadinta kaip? [Susirinkimas sako: „Jėzus

Kristus“—Red.] Visa šeima žemėje pavadinta kaip? [„Jėzus Kristus“.]

166 Čia yra keletas puikių moterų, puikių, turtingų, tikros ledi, damos. Yra viena ponija Branham, ponija Viljam Branham, ji yra mano žmona. Ji vyks namo su manimi. Suprantate, likusios iš jūsų keliausite su savo vyru.

167 Yra viena didi gyvojo Dievo Bažnyčia, Ji turi Jo Vardą, Ji yra pripildyta Jo Dvasia. Teisingai. Aš nesakau. . .

168 Aš nesmerkiu gerų darbų, aš nesmerkiu jų ligoninių ir visų tų gerų dalykų, kuriuos jie daro. Aš manau, kad tai nuostabu, ir Dievo palaiminimai vargšams, kenčiantiems žmonėms. Aš nesmerkiu visų kitų dalykų, kuriuos jie daro. Puiku, tai tiesiog teisinga. Ir jų didingos organizacijos ir milijonai dolerių, aš tikrai, bet kuriuo metu, mieliau matyčiau tai, nei degtindarius kampuose. Aš tikrai gerbiu juos kaip tarnautojus, stovinčius už sakyklos.

169 Bet kai ateinama prie susiejimo kartu, paskirto laiko pabaigoje, tai bus laukiama Dievo sūnų pasireiškimo, to paskir-. . .kad Jis galėtų surinkti visus kartu, visus, kurie buvo įėję į Kristų. Kas yra Kristus? Kiek. . .Kaip mes įeiname į Jį? Pirmas Korintiečiams 12: „Viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti į vieną Kūną“, - kuris yra Kristaus Kūnas, ir tapome dalininkais visų dovanų ir visų gerų dalykų, kuriuos Jis turi. Ar taip? „Ir visa žemė dejuoja, verkia, laukia pasireiškimų, tuomet kai Kristus ir Jo Bažnyčia susivienys kartu“.

Kad. . .laiko pilnatvei atėjus. . .galėtų surinkti visa į vieną. . .Kristuje, kas yra danguje ir žemėje; ir net jame: . . .žemėje; ir net jame:

Kuriame. . .mes esame paveldėtojai, . . .

170 O, broli Nevilai, atleiskite man, kad užtrukau. Aš. . .tas žodis „paveldėjimas“. O-o-o-o! O, tai turi būti! O-o-o-o! Aš žinau, Jis. . .Tai mano giminaitis Brolis. Aš ne. . .Tikiuosi, kad nesu išprotėjęs. Aš—aš—tiesiog. . .Aš nemanau, kad esu. Bet, o, tai bent! Kas? „Paveldėjimas“. Mes esame paveldėtojai. kažkas turi jums kažką palikti. Dievas, dar prieš pasaulio sukūrimą, kažką jums paliko. Vardą, įrašytą Knygoje, kad kai Avinėlis bus nužudytas, jūs būtumėte pripažinti kartu su Juo. O! Palikime tai šiam vakarui. Paskaitykime dar kiek toliau. Tai bent, tai bent! Kaip mes galėsime prieiti šį vakarą iki 3-ios eilutės, tiksliau, iki 3-io skyriaus? Mes netgi iš šito neužbaigėme keturių ar penkių eilučių. Taigi, maniau, mes ruošiamės užbaigti, aš tiesiog turiu tai perskaityti ir paleisti.

Kuriame mes esame paveldėtojai, būdami. . .

171 Kas? Kaip mes tampame paveldėtojai? Kaip mes tai gauname? Kadangi mes vaikščiojome dorai? Kaip mes tampame paveldėtojai? Kadangi mes buvome iš anksto numatyti. Amen.

Fju-u! Mano broliai arminiečiai, aš žinau, kad tai labai griežta. Aš nesiekiu to, kad iškaudinti, bet man tiesiog taip gera, žinant, kad tai. . . Jūs—jūs—jūs turite tai, jūs turite tai, broli, viskas gerai. Jūs tiesiog to nematote. Jūs lygiai taip pat tai turite. Suprantate? Su jumis viskas gerai, suprantate, su jumis viskas gerai. Suprantate? Bet, o, bet taip gera pažvelgti į tai. Taip. Lygiai kaip brolis Nevilas kalbėjo vakar apie arkadą: „Pasiimkite kopėčias ir apeikite aplink, pažiūrėkite ką jūs turite“. Taip, pone. Štai kaip Tai atrodo. Dievo Šventoji Dvasia yra mūsų kopėčios, kad pasakytų mums, ką mes turime. Suprantate?

¹⁷² Suprantate, paveldas. O, tai bent! „Esant. . .“ Kokios rūšies paveldas?

. . . esame iš anksto paskirti pagal tikslą to, kuris viską daro pagal Savo valios nutarimą:

¹⁷³ Kai Jis buvo. . . prieš tai, kai Jis buvo Tėtis, prieš tai, kai jis buvo Dievas, prieš tai, kai Jis buvo Gelbėtojas, prieš tai, kai jis buvo Gydytojas, prieš visa tai - Jis iš anksto numatė, įrašė Avinėlio Vardą į Knygą, pažvelgė tolyn per Savo išankstinį žinojimą ir pamatė jūsų vardą, ir jį irgi ten įrašė. Kas tai yra? Ir po kurio laiko mes atėjome į pasaulį, gimėme iš nuodėmingų tėvų; mes vaikštinėjome pasaulyje, jūs žinote. Pirmas dalykas, žinote, kaip tas kumpanosis žydas Paulius, žinote, ir—ir jis vykdė, ir, pirmas dalykas, Kažkas pasakė: „Štai, štai, štai, štai, štai!“

jūs sakote: „O, Abba, Tėve!“

¹⁷⁴ Štai mes pradėdame eiti, suprantate. Iš anksto paskyrė mus paveldui Jame, kuris buvo mums iš anksto numatytas. Suprantate, mes paveldėjome tai dar prieš pasaulio sukūrimą. Suprantate? O! Jo Paties tikslui, kad įvykdytų Savo valios nutarimą, būtent - būti Dievu ir Gelbėtoju.

Kuriuo ir jūs pasitikėjote, po to kai jūs išgirdote tiesios žodį, . . .

¹⁷⁵ Ir kas yra Tiesa? Jėzus yra Tiesa, Evangelijos Tiesa. Kokios Evangelijos? Yra tik viena Evangelija. Galatams 1, pasakyta: „Bet nors ir Angelas skelbtų kitokią evangeliją, - tebūnie jis prakeiktas“. Tai yra Evangelija, jūsų išgelbėjimo Evangelija; ne kita, kitos nėra. „Nes—nes neduota po Dangumi kito vardo, kuriuo jūs turėtumėte būti išgelbėtas“. Bet kieno Vardu? [Susirinkimas sako: „Viešpaties Jėzaus Kristaus“—Red.] O, taip!

. . . juo. . . po to, kai jūs įtikėjote, jūs buvote užantspauduoti. . .

¹⁷⁶ O, „Po to, kai įtikėjote!“ Kaip mes galėtume tai skubotai perbėgti, broli? Palikime tai šiam vakarui, ką jūs pasakysite? O, tai bent! Aš—aš tiesiog negaliu toliau eiti. Palikime tai šiam

vakarui. Aš tiesiog negaliu palikti to žodžio „užantspauduoti“, kaip jūs ten patenkate, suprantate.

¹⁷⁷ Paveldėjimas pagal išankstinį numatymą. Aš kažką paveldėjau. Kokį paveldą? Kažkas turėjo palikti man paveldą. Na, jūs sakote: „Jėzus paliko jums paveldą“. Atsiprašau! Jėzus niekada nepaliko man paveldo, Jėzus niekada jums nepaliko paveldo; Jis tik nužengė ir užmokėjo už jūsų paveldą, atvedė jus prie jūsų paveldo. Bet jūsų vardas buvo įrašytas į Avinėlio Gyvenimo Knygą dar prieš pasaulio sukūrimą. Dievas davė jums paveldą. Pirma buvo jūsų paveldas. Jėzus tik atėjo. . . Daugelis, štai kaip jie bando tai padaryti: „Dievas sako: „Na, yra daugybė praužvusių žmonių. Nė vienas iš jų nebus išgelbėtas, taigi Aš pasiūsiu Jėzų ir galbūt Jis. . . kas nors gailėsis, supras, ką Aš padariau, ir bus išgelbėtas“. O, pasigailėk! Aš nevadovaučiau savo įstaigai štai taip, net ir taip prastai, kaip aš kartais tai darau. Suprantate? Aš—aš taip nedaryčiau. O kaip dėl Dievo?

¹⁷⁸ Dievas, Savo išankstiniu žinojimu, tiksliai matė, kas bus išgelbėtas, o kas nebus išgelbėtas, Jis siuntė Jėzų išgelbėti tų, kuriuos Jis jau buvo išsirinkęs. Argi Paulius nesakė, penkios eilutės prieš tai, kad „Jis išsirinko mus Jame dar prieš tai, kai buvo pasaulis“? Tai mūsų paveldas. Dievas išsirinko mus, ir leido Jėzui ateiti ir sumokėti kainą. Tuomet kas? Jis praliejo Savo Kraują, kad mums nebūtų įskaityta jokia nuodėmė. Ne dėl jūsų darbų. Bet jei jūs. . .

¹⁷⁹ „Kas, gavęs aiškų Tiesos pažinimą, sąmoningai daro nuodėmę, tuomet daugiau nebelieka aukos“.

¹⁸⁰ Taigi, ir čia, kur jūs vėl pakilsite, sakydami: „Kaip dėl šito, broli Branhamai?“

¹⁸¹ Bet tiesiog atminkite, suprantate: „kurie gavo aiškų Tiesos pažinimą“. Jie niekada nepriėmė Tiesos, jie tik gavo žinojimą apie Ją. Suprantate? Tai neįmanoma tiems, kurie kartą buvo apšviesti, tapo Šventosios Dvasios dalininkais, paragavo gerojo Žodžio jėgos. Kaip tie pasienio tikintieji tuomet. Taigi, daugelis rašė man laiškus, kas liečia tai.

¹⁸² Tie pasienio tikintieji nuėjo tiesiai ten, Jozuė ir Kalebas tiesiog perėjo ten. Kodėl? Taigi, mes vadinsime tai Šventąja Dvasia, tą žemę ten. Ir štai jie yra štai *čia*. Ar štai *čia*, sakykim *tai* yra Šventoji Dvasia, ir jie štai *čia*, suprantate. Štai kur yra pažadas, štai *čia*. „Na, jeigu jie išsiųstų dešimt žvalgų, po vieną iš kiekvienos giminės, taigi tuomet visos mūsų giminės žinotų, koks yra mūsų paveldas, kur visi ten bus paskirstyti, kur mes būsime paskirti. Taigi, aš išsiūsiu keletą žvalgų“.

¹⁸³ Jie visi ten nuvyko: „O, tai bent! Ne. Mus po to vadins šventais velenėliais. Ne, a-ha, mes negalėjome to padaryti“. Suprantate?

¹⁸⁴ Jozuė ir Kalebas tarė: „Aš pažiūrėsiu, kaip tai atrodo“. Taigi jie perėjo ten ir viską aplinkui apžiūrėjo. Tai bent, jie pasiekė ten

ir nupjovė didžiulę jų vynuogių kekę ir sugrižo atgal. Pasakė: „Vaikine, ji puiki, ji tiesiog puiki! Štai, paimk keletą jų, jos tikrai geros!“

¹⁸⁵ „O, tai gerai, bet, o, pažvelkite į tas dideles... O, mes negalime to padaryti. Stoti prieš visas tas dideles denominacijas, prieš visus tuos didžius dalykus? O, tai labai blogai, mes negalime to padaryti. Ne, pone! Nesvarbu, kas tai yra, mes to nepadarysime. Ne, pone“. Ir jie pradeda sakyti: „O, grįžkime prie egiptietišku puodų su mėsa. Mes geriau būtume ten pasilikę. Mes negalime to padaryti, šis kelias per daug siauras. Mes žinome, kad mes negalime *šito* padaryti, mes negalime *šito* padaryti“.

¹⁸⁶ Senų laikų Kalebas tarė: „Nusiraminkite, visi jūs!“ Jozuė pasakė: „Nutilkite, visi jūs! Leiskite man ką kai pasakyti“.

¹⁸⁷ „O, deja, deja, deja, mes negalime to padaryti! O, mes negalime. Na, jei man reiktų atsisakyti savo žaidimo kortomis vakarėlio, broli Branhamai! Jeigu man tektų atauginti plaukus, kaip kokiai senutei, aš tiesiog nežinau, ką aš daryčiau. Jeigu man tektų nusimauti šortukus, aš—aš—aš, tai bent, aš tiesiog negaliu, žinote. Ir jeigu man tektų atsisakyti cigarų, jei man tektų tai padaryti!“ Jūs vargšas bugštus egzempliorius. Taip. „Tiesiog negaliu to padaryti“.

¹⁸⁸ Jozuė pasakė: „O, ji gera. Aleliuja! Mes galime užimti ją“. Kas tai buvo? Jie žiūrėjo į didelius miestus, kurie buvo aptverti sienomis. O Jozuė ir Kalebas žvelgė į Dievo duotą pažadą. Stovėkite su Žodžiu, nesvarbu kas jūs esate. Stovėkite su Žodžiu!

¹⁸⁹ Nes Petras pasakė: „Atgailaukite kiekvienas iš jūsų ir pasikrikštykite Jėzaus Kristaus Vardu, jūsų nuodėmių atleidimui, nes pažadas yra jums, - (kokia pažadėta Žemė?), - ir jūsų vaikams, ir visiems toli esantiems, kuriuos tik pasišauks Viešpats, mūsų Dievas“.

¹⁹⁰ Neleiskite, kad tai iškaudintų, užbaigiant, prašau, neleiskite. Suprantate? Štai jūs, šventumo piligrimai ir nazariečiai, jūs įėjote tiesiai į pašventinimą, priėjote prie pat tos vietos, kur jums netgi buvo matyti vynuogės, ir tuomet pasisukote ir nuėjote atgal. Suprantate, kas nusitiko? Štai kas yra, jūs taip ir neįėjote į tą žemę. Parodykite man nors vieną nazarietį arba šventumo pilgrimą, arba ką nors iš jų, esantį žemėje šiandien, turintį didingas išgydymo kampanijas su daromais ženklais ir stebuklais. Parodykite man nors vieną. Jūs apsipratote su Egiptu, grįžote prie česnakų puodų. Jūs sustojote prie Kadeš-Barnėjos. Teisingai.

¹⁹¹ Žiūrėkite, ir aš noriu jums parodyti jūsų vietą Hebrajams 6-me skyriuje. „Nes neįmanoma tiems, kurie kartą buvo apšviesti“, - jūs geriau žinote. Jeigu jūs nežinojote, tai dabar jūs tai žinote. Suprantate? „Ir tapo dalininkais, ir paragavo Dangiškųjų dovanų“.

192 Paragavo, suprantate. Žmonės eina į bažnyčią ir sėdi aplinkui, sako: „Žinote, jie—jie galbūt ir teisūs. Tai—tai—tai galėtų būti teisinga. Tai gali būti lygiai taip pat, bet sakau tau, vaikinė, tam prireiks daug tikėjimo, kad tai padaryti“.

193 „Paragavote Dangiškųjų dovanų, ir palaikėte sandoros Kraują, kuriuo jūs buvo pašventinti - ,nešventu dalyku“.

194 Kaip pamokslininkas, jo motina išsiuonia jį. Jis sako: „Aš turiu pašaukimą būti Viešpaties tarnu“.

195 - Gerai. Pirmas dalykas, kurį aš turiu padaryti, tai perplauti lentą, brangusis, ir aš ruošiuosi išsiųsti tave į kokią nors mokyklą“. Blogiausias dalykas, kurį ji kada nors galėjo padaryti. Teisingai. Jie ten iš jo išims viską, ką Dievas stengiasi į jį įdėti. Tuomet, taigi žiūrėkite.

196 „Nes jeigu mes sąmoningai nusidedame, sąmoningai nusidedame po to, kai gavome Tiesos pažinimą, pažinimą. Matome tai Rašte ir žinome, kad Biblijoje sakoma, jog Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Matome Tai, tai yra Tiesos pažinimas. Matydami tai, mes nusisukame ir palaikome sandoros Kraują. . .“

197 Žmogus sako: „O taip, aš tikiu Dievu“. Gerai, jūs dedate pirmą žingsnį.

198 „Žinoma, aš tikiu pašventinimu“. Gerai, jūs esate prie pasienio, tiesiai štai čia, pasiruošę priimti Šventąją Dvasią. Bet jūs apsidairote ir sakote: „Aš—aš—aš dėl šito nežinau. Jei man reiks elgtis kaip. . . Ne. Aš nežinau. Žinote, kaip jie vadina tuos žmones? A—ha, aš nežinau, ar galėsiu tai padaryti ar ne. Ne, manau, aš tiesiog eisiu toliau ir prisijungsiu. . .? . . .“ Suprantate? Suprantate?

199 Ir jūs žinote, kas nutinka? Jis pasakė: „Jiems iš viso neįmanoma įeiti“. Jie nusidėjo, atmetė savo malonės dieną. Biblijoje taip sakoma. Aš žinau, kad tai šiurkštu, bet Biblijoje pasakyta: „Paragavę Dangiškųjų dovanų ir palaikę sandoros Kraują, kuriuo. . .“

200 Jie sako: „Aš tikiu pašventinimu, geru, švariu, šventu gyvenimu“.

201 Žinoma, bet jūs, kai jūs matėte Šventosios Dvasios krikštą ir krikštą, ir visus tuos kitus dalykus Biblijoje, ir ką jūs padarėte? Jūs sandoros Kraują, kuriuo buvote pašventi, palaikėte „nešventu dalyku“. Kas gi jus, galu gale, pakėlė iki tokio lygio, žmogau? Kas. . .? . . . Kas jus išsaugojo nuo kritusio nusidėjėlio stovio? Kas patraukė nuodėmę iš jūsų gyvenimo, rūkymą ir gėrimą, moteris ir visa kita iš jūsų gyvenimo, kurių ten net neturėtų būti? Kas tai padarė? Sandoros Kraujas! Tada jūs priartėjate tiek arti, kad ragaujate vynuoges iš kitos Žemės ir gėdijatės Evangelijos, bijote savo denominacijos! Dieve, pasigailėk! Taip, pone. „Sandoros Kraują palaikę ,nešventu

dalyku¹ ir paniekino malonės darbus. Jam yra neįmanoma įeiti į tą Žemę“.

²⁰² Kas atsitiko? Aš klausiu jūsų. Taigi, aš esu tipologas, ir bet kuris žmogus, kuris žino Bibliją, yra tipologas. Ar nors vienas iš tų vyrų kada nors perėjo į pažadėtąją žemę? Nei vienas iš jų. Kas tai padarė, kas ten perėjo? Tie, kurie nuėjo pirmieji, sugrižo ir pasakė: „Mes galime ją užimti, mes galime turėti Šventąją Dvasią, nes Dievas taip pasakė! Petras Sekminių dieną pasakė, kad jei aš atgailausiu ir krikštysiuosi Jėzaus Kristaus Vardu“, aš gausiu Šventąją Dvasią, pažadas skirtas man. Aš noriu tai padaryti. Mano, pažadas yra mano“. Jums aišku? „Taigi, pažadas yra mano. Aš priimu jį, jis yra mano. Žinoma, kad yra“. Jie buvo vieninteliai.

²⁰³ „O, - jūs sakote, - bet, broli Branhamai, prisikėlime!“ Jų ten nebus. „O, jų nebus?“ Ne, pone. Jėzus pasakė.

²⁰⁴ Jie pasakė: „Ir Tu darai Save tokiu didžiu kaip Mozė, ir Tu pasakei, kad Tu buvai, Tu ,matei Abrahamą“. Ir jis pasakė: „Ir—ir—ir—ir Abrahama buvo miręs! Na, Tau—Tau ne daugiau kaip penkiasdešimt metų, ir Tu pasakei, kad Tu matei Abrahamą?“

²⁰⁵ Jis pasakė: „Prieš tai, kai buvo Abrahama, Aš ESU“. O, tai bent! „Aš ESU“, amžinai esantis, Amžinas Dievas. Ne vakar, ne rytoj, „Aš ESU“. Suprantate? Amžinai esantis Dievas, Elohim, „Aš ESU“. Tuomet jie griebėsi. . . Jie tada ketino Jį užmušti.

²⁰⁶ Jis pasakė: „Na, mūsų tėvai valgė maną dykumoje keturiasdešimt metų. Dievas siųsdavo duoną tiesiai iš Dangaus ir maitino juos. Jie lankė bažnyčią ir buvo gerais bažnyčios nariais keturiasdešimt metų. Mano senutė mama mirė tiesiai šioje bažnyčioje“, ir visa kita panašiai. „Mano tėvai valgė maną dykumoje keturiasdešimt metų“.

²⁰⁷ Ir Jėzus pasakė: „Ir jie visi iki vieno mirė“. *Miręs* reiškia „Amžinai atskirtas“. „Jie visi iki vieno mirė. Bet Aš jums sakau, kad Aš esu Gyvybės Duona, nužengusi nuo Dievo iš Dangaus. Žmogus valgo šią Dvasios Duoną, jis turi Amžinąjį Gyvenimą ir jis negali pražūti. Ir Aš prikelsiu jį paskutinę dieną“. O, broli, argi Jis ne nuostabus?

Argi Jis ne nuostabus, nuostabus, nuostabus?
Argi Jėzus, mūsų Viešpats, nėra nuostabus?
Akys matė, ausys girdėjo, kas užrašyta Dievo
Žodyje;
Argi Jėzus, mūsų Viešpats, nėra nuostabus?

²⁰⁸ Argi tai ne tiesa? Mes matome kaip Jo išvalgi Dvasią juda mūsų tarpe. Mes matome, kaip Jis daro stebuklingus darbus, ženklus ir stebuklus. Mes girdime Tai, užrašytą tiesiai čia Žodyje, jūs matome, kaip Tai patvirtinama tiesiai čia. O, tai bent!

Akys matė, ausys girdėjo, kas užrašyta Dievo
Žodyje;
Argi Jėzus, mano Viešpats, nėra nuostabus?

209 Po dviejų ar trijų minučių čia vyks vandens krikšto tarnavimas. Ir dabar tie, kas krikštysis, tegul moterys praeina štai *čia*, o vyrai štai *šia* puse. Ir dabar vyrai į kairę nuo manęs, štai *čia*, šioje pusėje. O moterys štai *čia*. Ten bus seserys su paruoštais drabužiais. Ir jeigu koks nors vyras arba moteris čia šitą rytą, kurie įsitikinę, kad jūs tikite Dievo Žodžiu, ir jūs tikite, kad Dievas laikosi Savo pažado, kad jeigu žmogus pilnai atgailaus dėl visų savo nuodėmių. . . Taigi, Kraujas dar nieko nepadarė. Ne, tai tiesiog jūsų tikėjimas Dievu. Ir Dievas kviečia, tiesiog, „Fju, fju, fju!“ - kviečia jus, štai kas dabar vyksta, „Fju, fju!“

„Aš dar niekada nebuvau krikštytas“.

„Fju, fju!“

„Na, gerai, jei aš tik galėčiau pradėti ir padaryti kitaip“.

„Fju!“ Tai, štai kas, pradėkite, tuomet—tuomet jūs darysite kitaip, po to, kai jūs pradėsite. Suprantate? Jūs turite apsisukti, pradėti, suprantate.

Jūs sakote: „Na, aš—aš—aš tiesiog niekada šito nemačiau, kad būtų taip“.

210 Na, brangus broli, aš noriu, kad jūs man parodytumėte nors vieną Rašto vietą, kur nors vienas žmogus. . . Aš jau trisdešimt vinerius metus visame pasaulyje, prieš vyskupus ir taip toliau, prašiau parodyti, kur nors vienas žmogus, nors vienas žmogus pasikrikštijo kažkaip kitaip, nei Jėzaus Kristaus Vardu. Ir visi, kas nebuvo pakrikštytas Jėzaus Vardu, turėjo ateiti ir pasikrikštyti iš naujo - į Vardą.

211 Dievas turėjo tik vieną Vardą, ir Jo Vardas yra Jėzus. Tai buvo Jo Sūnus, Jis paėmė Savo Sūnaus Vardą. Dievas! Taigi, Jėzau, kūnas - buvo žmogus. Mes tai žinome. Tai buvo Dievo Sūnus, kuris buvo apgaubtas. Taigi, mes netikime, kaip vienybininkai, žmonės, kurie tvirtina, kad Dievas yra kaip jūsų pirštas. Mes tikime, kad yra trys atri- . . . Dievo atributai. Trys Dievo atributai, kuriuose Dievas pasireiškia. Bet yra vienas Dievas. Suprantate? Teisingai. Mes netikime. . . Mes tikime į— į. . . Leskite man išsireikšti tai štai taip: mes tikime, kad Dievas buvo trijose pareigybėse. Kartą žemėje Jis turėjo pareigybę.

212 Taigi, jūs, moterys, eikite į *šią* pusę, o jūs, vyrai, eikite į *šitą* pusę, kuri jau ruošiamą. Ir jie ruošiasi krikšto tarnavimui.

213 Ir, taigi, Dievas turėjo tris pareigybes. Viena iš jų buvo vadinama Tėvyste, arba Tėvo paskirtis; kita buvo vadinama Sūnyste; ir dar viena - buvo vadinama Šventąja Dvasia. Taigi, šiandien, kokioje—kokioje paskirtyje šiandien veikia Tėvas? [Susirinkimas sako: „Šventojoje Dvasioje“—Red.] Šventojoje Dvasioje. Kuo Jis buvo praėjusiomis dienomis? [„Jėzumi“.]

Jėzumi. Kas Jis buvo prieš tai? [„Tėvas“.] Bet tai buvo tik vienas Dievas! Ar ne taip? Jis yra Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia, tie trys, tos trys vieno Dievo pareigybės. Vienas Dievas!

²¹⁴ Bet taigi, *Tėvas* - tai vardas, ar tai tiesa? Aš noriu jūsų paklausti. Dabar aš noriu jums pateikti Mato 28:19, kur Jėzus pasakė: „Tad eikite, mokykite visas tautas, krikštykite juos Vardu“, (V-a-r-d-u) „Tėvo vardu. . .“

²¹⁵ Taigi, aš noriu pažiūrėti, kaip gerai jūs žinote Raštą. Pasakykite man, jeigu aš nukrypsiu. Ir Jis tarė jiems: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją kiekvienam kūrinui. Kas įtikės ir krikštysis, bus išgelbėtas. Kas netikės - bus pasmerktas. Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki. Mano Vardu jie išvarinės demonus“, ar visa Tai tiesa? „Kalbės naujomis kalbomis, ims gyvates“. Dabar aš pacituosiu jums Mato. . . .

²¹⁶ Dabar paklauskite. Aš klausiu bet kurio istoriko. Tai dabar yra garsajuostėse, jos kelias po visą pasaulį. Aš prašau bet kurį istoriką ateiti pas mane ir pateikti man bet kurią vietą iš Rašto, bet kurią vietą iš. . . ar ne iš Rašto, bet kurią vietą iš Rašto arba ką nors iš istorijos, bet kurią pastraipą iš istorinių šaltinių, kur būtų kalbama, kad koks nors protestantas, kad kas nors buvo pakrikštytas „Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios“ vardu iki tol, kol Katalikų bažnyčia įtvirtino tai Nikėjos Pasitarime. Taigi, tai yra garsajuostėse, jos keliauja per pasaulį, jos yra išverstos trisdešimt septyniomis skirtingomis kalbomis. Aš sumokėsiu jums kelionę per vandenyną. Štai taip. „Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia“ - tai klaidinga, netikra katalikų dogma, o ne krikščioniškas krikštas. Teisingai! Liuteris perėmė tai iš katalikų bažnyčios kartu su katekizmu, Veslis pasisavino tai, ir nukeliavo. Bet tai yra Dievo sūnų pasireiškimo diena, kai bus atskleistos paslaptys, paslėptos nuo pasaulio sukūrimo. Tai yra ši valanda. Tikrai.

²¹⁷ Atminkite, kad Biblijoje nebuvo nei vieno žmogaus, pakrikštyto „Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios“ vardu. Po trijų šimtų metų po paskutinio apaštalo mirties, niekas niekada nebuvo pakrikštytas „Tėvo, Sūnaus, Šventosios Dvasios“ vardu. Jie turėjo. . . Aš perskaičiau abu „*Prieš Nikėjos Tėvus*“, „*Nikėjos Pasitarimas*“, ir po šito jie organizavo, kaip jie vadina „Krikščionių pasaulinę bažnyčią“, ir padarė iš jos organizaciją, ir jėga įbruko ją visiems žmonėms, kuri buvo Katalikų bažnyčia. Pats žodis *katalikų* - reiškia „pasaulinė“, pasaulinė krikščionių bažnyčia, visuotinė, viena bažnyčia, apimanti visą pasaulį. Ir ši krikščionybė, į kurią jie verčia žmones įstoti. Joje jie priėmė, patraukė Venerą ir pastatė Mariją. Jie patraukė Paulių. . . ar Jupiterį ir pastatė Paulių. Tai vis tiek išlieka pagonybė! Teisingai. Iš ten išėjo Katalikų bažnyčia, ir po penkių šimtų metų. . .

218 Dabar Luisvilyje rodomas filmas „Ben-Gur“. Neseniai rodė „Dešimt įsakymų“. Aš norėčiau, kad jie turėdami galimybę parengtų filmą apie penkiolika šimtmečių trūkusį tamsiųjų viduramžių laikotarpį. Norėčiau, kad jie tai parodytų. Penkiolika šimtmečių pagoniško persekiojimo, kada jie vertė visus jėga ir žudė juos, kankino juos, korė juos. Pririšdavo jautį iš vienos ir jautį iš kitos pusės, ir vertė juos bučiuoti kryžių arba varydavo viena į tą pusę ar į tą pusę. Aš liečiau savo ranka, tiesiai Šveicarijoje, už stulpų, kur jie stovėjo ten ir jiems nupjaudavo liežuvius, vadindavo jas raganomis ir visa kita. Būtent taip. Teisingai!

219 Ir ta pati dvasia egzistuoja šiandien. Tai tik įstatymas, kuris ją stabdo. Palaukite, kol ji įgaus laisvę. Biblijoje taip pasakyta. Tik palaukite, kol ji parodys savo tikrą veidą, ji turės tą galimybę. Galbūt, jūs labai greitai už tai nubalsuosite, kiek aš žinau. Suprantate? Ji bus, ji ateis. Nėra jokio būdo ją sulaukyti. Ji turi ateiti. Teisingai. Tai turi ateiti, tai ateina. Taigi, kada tai ateis, jūs tiesiog stebėkite. Bet, broli, jūs turėtumėte žinoti vieną dalyką: aš žinau, Kujo aš įtikėjau. Aleliuja! Žygiuojame tiesiai į priekį. Suprantate. Štai taip.

220 Kartą, kai—kai rašytojas, kai aš papasakočiau rašytojui apie Lam- . . . Lamza—Lamzos Bibliją, kai jis pažvelgė ir pamatė tą senovinį Dievo ženklą, kaip tik tiksliai taip, jame buvo trys maži taškeliai, aš paklausiau: „Kas tai?“

Jis atsakė: „Tai Dievas trijuose atributuose“.

Aš paklausiau: „Tai yra, kaip Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia?“

Jis pažvelgė į mane. Jis paklausė: „Ar jūs tuo tikite?“

Aš aš atsakiau: „Taip, pone“.

221 Jis pasakė: „Aš mačiau tą išvalgumą aną vakarą, aš pagalvojau, kad jūs buvote Viešpaties pranašas“. Pasakė: „Telaimina Dievas jūsų širdį.“ Apkabino mane ir tarė: „Dabar aš žinau, kad taip ir yra“. Jis pasakė: „Šie amerikiečiai net nežino kas“. Pasakė: „Jie išvis nieko nežino“. Pasakė: „Jie bando paimti Rytų Knygą ir iš Jos padaryti Vakarų Knygą. Jie netgi nežino savo Biblijos“. Jis tarė: „Nėra kito Vardo, duoto po Dangumi, nėra kito Vardo, nes visi buvo pakrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu. Nėra tokio dalyko kaip trys asmenys viename Dieve“. Ir tai brolis Lamza, Daktaras Lamza, Lamzos Biblijos vertėjas, kuris yra artimas Eizenhauerio draugas ir visų didžiųjų pasaulio diplomatų, ir viso kito, apkabino mane ir tarė: „Vieną dieną jie nušaus tave už tai. Bet, - pasakė, - atmink, kad visi tie žmonės miršta dėl reikalo“.

222 Aš norėčiau būti tokiu, kai senyvą Petrą pasodino į kalėjimą. Ten buvo vienas vaikinukas, ir jis buvo smarkiai sunerimęs. Ir jis paklausė: „O, kas nutiko?“

Atsakė: „Tu žinai, kad tau bus įvykdyta mirties bausmė?“

Petras tarė: „Taip“.

Jis pasakė: „Na, tu šiandien turėsi mirti“.

Jis tarė: „Taip“.

Jis paklausė: „Na, jie—jie . . . argi tu nebijai?“

Jis tarė: „Ne“.

Jis pasakė: „Jūs turbūt esi vienas iš tų, kuriuos jie vadina krikščioniais“.

Jis tarė: „Taip“.

Paklausė: „Kas nutiko?“

²²³ Ir jis papasakojo jam, atsisėdo ir papasakojo jam istoriją. Ir kai pasakojo toliau, jis pasakė: „Ir ši rytą aš galėjau būti laisvas. Aš galėjau nueiti ir prisijungti prie kurios nors iš jų denominacijų ir tiesiog gyventi toliau, suprantu. Aš galėjau būti laisvas. Bet aš buvau beišeinantis pro miesto vartus, ir aš pamačiau Vieną ateinantį. Aš žinojau, kas Jis buvo. Aš paklausiau: „Viešpatie, kur Tu eini?“ Jis atsakė: „Aš grįžtu, kad vėl būčiau nukryžiuotas“. Pasakė: „Aš iškart sugrįžau“.

²²⁴ Tiesiog tuomet jie paklausė: „Kieno vardas Simonas Petras?“

Atsakė: „Štai aš!“

Pasakė: „Mes laukiame tavęs“.

Tarė: „Aš laukiau jūsų“. Nuėjo tiesiai prie išėjimo.

²²⁵ Tas vaikinys palietė jo petį ir tarė: „Luktelėk minutę, Simonai; aš taip pat priėmiau tą Dievą! Ir dabar aš nebijau; te būnu aš sekantis“. Teisingai. Aleliuja!

Sruvena . . . Kraujas vis dar sruvena, taip, jis dar sruvena,

Ši Šventosios Dvasios Evangelija sruvena krauju,

Krauju mokinių, mirusių už Tiesą,

Ši Šventosios Dvasios Evangelija, Ji sruvena krauju.

Pirmasis, miręs dėl Šventosios Dvasios plano, Buvo Jonas Krikštytojas, bet jis mirė kaip žmogus;

Tuomet atėjo Viešpats Jėzus, jie nukryžiuo Jį, Jis skelbė, kad Dvasia išgelbės žmones iš nuodėmės.

Petras ir Paulius, ir dieviškasis Jonas,
 Jie atidavė savo gyvybes, kad ši Evangelija
 galėtų šviesti;
 Jie susiliejo savo krauju, kaip senų laikų
 pranašai,
 Kad Tikras Dievo Žodis tikrai būtų
 skelbiamas.

Sielos po altoriumi, šaukia: „Kiek ilgai?“
 Nes Viešpats baus tuos, kurie darė pikta;
 (Klausykite!)

Bet bus daugiau tų, kurie atiduos savo gyvybės
 kraują,
 Už šią Šventosios Dvasios Evangeliją ir jos
 purpurines sroves.

Ji sruvena krauju, taip, ji sruvena krauju,
 Ši Šventosios Dvasios Evangelija sruvena...
 krauju,
 Krauju mokinių, mirusių už Tiesą,
 Ši Šventosios Dvasios Evangelija sruvena
 krauju.

226 Dar Rašto vieta prieš mums išeinant:

*... ir jie klausė Petrą ir... likusius iš jų: „Vyrai ir
 broliai, ką mums daryti, kad būtume išgelbėti?“*

*... Petras jiems tarė: „Atsiverskite, kiekvienas iš
 jūsų tepasikrikštija Jėzaus Kristaus Vardu, kad būtų
 atleistos jūsų nuodėmės, ir jūs gausite Šventosios
 Dvasios dovaną.*

*Nes pažadas yra jums ir jūsų vaikams, ir visiems
 toli esantiems, kuriuos tik pasišauks Viešpats, mūsų
 Dievas“.*

227 Dabar tepalaimina Viešpats. Kol mes pasitrauksime iš kelio,
 jūs galite stebėti krikštą, kai mes...?...

ĮSŪNYSTĖ³ LIT60-0522M

(Adoption³)

ĮSŪNYSTĖS SERIJOS

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba sekmadienio rytą, 1960 m. gegužės 22 d. Branhamo bažnyčioje Džefersonvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Įrašų.

LITHUANIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org